

บทนำ

หางของดาวหางแผ่กระจายทาบท้องฟ้ายามรุ่งอรุณ เป็นรอยกรีดสีแดง ที่หลังเลือดอยู่เหนือขีดหินแห่งดราโก้ สโตน เหมือนบาดแผลบนท้องฟ้าสีม่วงอมชมพู

ผู้เป็นแมสเตอร์ยืนอยู่บนระเบียงที่มีลมโกรกนอกห้องพัก ตรงนี้เองที่พวกนกเร็วแนวมาเกาะหลังจากโฉบบินมานาน มูลของพวกมันติดเป็นจุดๆ อยู่ตามการก้อยล์สูงลิบสองฟุตที่ขนาบสองข้างกายของเขา เป็นรูปสุนัขเฝ้าประตูนรกตัวหนึ่งกับมังกรไวเวิร์น^๑ ตัวหนึ่ง สองตัวในจำนวนนับพันที่เกาะอยู่บนกำแพงป้อมปราการโบราณแห่งนี้ เมื่อแรกที่เขามายังดราโก้ สโตน กองทัพหินสลักหน้าตาอัปลักษณ์เหล่านี้ทำให้เขารู้สึกอึดอัด แต่เมื่อหลายปีล่วงผ่าน เขาก็เริ่มคุ้นเคยกับพวกมัน ตอนนี้เขามองพวกมันเป็นดังสหายเก่า ทั้งสามเฝ้ามองท้องฟ้าด้วยกันด้วยความรู้สึกสังหรณ์ใจ

ผู้เป็นแมสเตอร์ไม่เชื่อลางบอกเหตุ แต่กระนั้น...อยู่มาจนแก่ชราอย่างเขา แครสเซ็นยังไม่เคยเห็นดาวหางที่สุกสว่างสักครั้งของดวงนี้ หรือที่มีสีเช่นนั้น ลีอันน่าสะพรึงกลัวนั้น ลีของเลือด เปลวเพลิง และอาทิตยอัสดง เขานึกสงสัยว่าพวกการก้อยล์ของตนเคยเห็นอะไรเช่นนั้นมาก่อนหรือไม่ พวกมันอยู่ที่นั่นมานานกว่าเขามากนัก และจะอยู่ที่นั่นต่อไปอีกนานหลังเขา

^๑Wyvern มังกรสองขา มีปีก และมีหางเหมือนงู ปลายหางเป็นรูปหัวลูกธนู

จากไปแล้ว ถ้าลั่นศิลาพูดได้...

ช่วงโง่เขลาหนัก เขาเอนกายพิงเชิงเทิน ทะเลสาบซัดอยู่เบื้องล่าง ศิลาสีดำให้ความรู้สึกสากไต่นิ้วมือ *การ์กอยล์* พูดได้และคำทำนายบนท้องฟ้า ข้าเป็นคนแก่หมดสภาพที่เริ่มทำตัวโง่เง่าเหมือนเด็กอีกครา สติปัญญาที่ได้มาอย่างยากลำบากตลอดทั้งชีวิตหนีจากเขาไปพร้อมกับสุขภาพและพลังกำลังกระนั้นหรือ เขาเป็นเมสเตอร์ที่ผ่านการฝึกฝนและได้คล้องสายโซ่ไนซิตาเดลอันยิ่งใหญ่แห่งโอลด์ทาว์น เขากลายเป็นอะไรไปแล้ว เมื่อในหัวมีแต่ความเชื่อมงายราวกับเป็นลูกมือในไร่นาผู้โง่เขลา

แต่กระนั้น...แต่กระนั้น...ตอนนี้ดาวหางสูงสว่างแม้ในยามกลางวัน ขณะที่ไอกรุ่นสีเทาจางๆ ลอยขึ้นมาจากปล่องของภูเขามังกรข้างหลังปราสาท และเมื่อเช้าวาน นกเรเวนสีขาวตัวหนึ่งได้นำข่าวมาจากซิตาเดล ชาวที่ได้รับการคาดหมายมาเนิ่นนาน แต่ก็ยังมีวายน่าหวาดกลัว ข่าวการสิ้นสุดของฤดูร้อน ลางร้ายทั้งลึน มากมายเกินจะปฏิเสธ *ทั้งหมดนั้นหมายความว่าอย่างไร* เขาอยากจจะร้องไห้

“เมสเตอร์เครสเซ็น เรามีแขกมาเยี่ยมขอรับ” ไพลอสพูดเสียงเบา ราวกับไม่อยากจะรบกวนการครุ่นคิดอย่างเคร่งขรึมของเครสเซ็น หากฝ่ายนั้นรู้ว่านี่เป็นเรื่องเหลวไหลโดยอยู่เต็มหัวชายชรา เขาคงร้องตะโกน “เจ้าหญิงจะดูนกเรเวนขาวขอรับ” ถูกต้องที่สุด ตอนนี้ไพลอสเรียกเธอว่า *เจ้าหญิง* ในเมื่อลอร์ดบิดาของเธอเป็นพระราชาแล้ว พระราชาแห่งเขตหินควันกรุ่นในทะเลน้ำเค็มอันกว้างใหญ่ไพศาล แต่กระนั้นก็เป็นพระราชาอยู่ดี “ตัวตลกของเธอมาด้วยขอรับ”

ชายชราหมุนตัวจากภาพลຸ່มอรุณ มือหนึ่งวางอยู่บนมังกรไวกเวิร์นเพื่อพยุงร่าง “ช่วยพาข้าไปนั่งเก้าอี้ที่ แล้วก็พาพวกเธอเข้ามา”

ไพลอสจับแขนเขาและพาเข้าไปข้างใน ในวัยหนุ่มเครสเซ็นเดินหินกระหึ่มกระแฉ่ง แต่ตอนนี้เขาอยู่ห่างจากวันครบรอบการตั้งชื่อปีที่เปิดลิบเพียงไม่นาน แข็งขาอ่อนแรงและไม่มั่นคง สองปีที่แล้วเขาหกล้มจนสะโพกหัก มันไม่เคยสมานกันดังเดิมอีกเลย ปีที่แล้วเมื่อเขาล้มป่วย

ซิดาเดลได้ส่งไฟลอสมาจากโอลด์ทาวน์ เพียงไม่กี่วันก่อนลอร์ดสแตนนิส
สั่งปิดเกาะ...เพื่อช่วยงานเขาตามที่ว่ากัน แต่เครสเซ็นรู้ความจริง ไฟลอสมา
เพื่อจะแทนที่เขาเมื่อเขาตาย เครสเซ็นไม่รังเกียจหรอก ต้องมีใครสักคน
มาแทนที่เขาอยู่แล้ว และเร็วกว่าที่เขาชอบใจด้วย...

เขาให้ชายผู้อ่อนวัยกว่าวางเขาลงข้างหลังกองหนังสือและเอกสาร
“ไปพาเธอเข้ามา มันไม่สมควรที่จะปล่อยให้สุภาพสตรีรอ” เขาโบกมือ
ข้างหนึ่ง เป็นอากัปกริยาเร่งร้อนอันอ่อนแรงจากบุรุษผู้ไม่สามารถเร่งร้อน
ได้อีกต่อไป เนื้อหนังของเขาที่ย้วยนและตกกระ ผิวบางเหมือนแผ่น
กระดาษจนมองเห็นเส้นเลือดที่โยงใยและรูปร่างของกระดูกที่อยู่ข้างใต้
และมันช่างสิ้นระริกนัก สองมือนี้ของเขาที่ครั้งหนึ่งเคยมั่นคงและคล่องแคล่ว
ยิ่ง...

เมื่อไฟลอสกลับมา เด็กหญิงผู้นั้นมากับเขาด้วย เหนื่อยมอยเหมือน
เช่นเคย ข้างหลังเธอคือตัวตลกคู่กายที่ลากเท้าและกระโดดดัดหยิ่งๆ ด้วย
ท่าเดินหันข้างอันแปลกพิลึกของเจ้าตัว บนศีรษะมีหมวกเกราะของเล่นที่
ประดิษฐ์จากถังตีบุกเก่าๆ กับเขากวางที่ผูกติดไว้บนยอดและห้อยกระพรวน
ผูกคอไว้ ทุกๆ ก้าวที่เขาเดินเซซวน กระพรวนพวกนั้นก็ดังเป็นเสียงที่
ต่างกันไป *เคล้ง-คล้าง ก้อง-ก้อง กริ่ง-กริ่ง กร้อง กร้อง กร้อง*

“ใครมาหาเราแต่เช้าตรู่อย่างนี้ละ ไฟลอส” เครสเซ็นพูด

“ข้าเอง แล้วก็น้ำปู เมสเตอร์” ดวงตาสีฟ้าใสชื่อกะพริบใสเขา
ใบหน้าของเด็กหญิงมิได้สะสวย อนิจจา เด็กหญิงได้ชากรรไกรเหล็คมยิ่น
มาจากลอร์ดบิตากับใบหูอันอำพรางจากมารดา รวมทั้งรูปโฉมผิดสัดส่วน
ของเธอเองอันเป็นผลจากโรคเกล็ดเทาที่เกือบคร่าชีวิตเธอตั้งแต่อยู่ในเปล
ครึ่งแก้มข้างหนึ่งเรื้อยลงมาตามลำคอเป็นเนื้อแข็งและตาย ผิวแตกและ
ตกสะเก็ด เป็นต่างดวงสีดำกับสีเทา แข็งเหมือนหินยามลัมผัส “ไฟลอส
บอกว่าเราอาจได้เห็นนกเรเวนขาว”

“นั่นน่าจะจริงอยู่” เครสเซ็นตอบ ราวกับเขาจะปฏิเสธเธอได้ เธอ
ถูกปฏิเสธมาบ่อยเกินไปแล้วในชีวิต เธอมีนามว่าซีริน กำลังจะครบสิบขวบ

ในวันครบรอบวันตั้งชื่อครั้งต่อไป เธอเป็นเด็กที่เศร้าที่สุดที่เมสเตอร์เครสเซ็น เคยรู้จัก ความเศร้าของเธอเป็นความอับอายของข้า ชายซราคิด เป็นอีกเรื่องที่แสดงถึงความล้มเหลวของข้า “เมสเตอร์ไพลอส ช่วยข้าหน่อย เอานกตัวนั้นลงมาจากรังให้ท่านหญิงซีรินที”

“ด้วยความยินดีขอรับ” ไพลอสเป็นคนหนุ่มสุภาพ อายุอาสาม ไม่เกินยี่สิบห้า ทว่าเคร่งขรึมซึ่งข้งราวกับบุรุษวัยหกสิบ ถ้าเขาจะมีอารมณ์ขันมากกว่านี้ มีชีวิตในตัวเองมากกว่านี้ นั่นคือสิ่งซึ่งเป็นที่ต้องการ ณ ที่นี้ สถานที่สลัดหลุดต้องการความสดใส มิใช่ความเคร่งขรึม และดราโก้ สโตนก็สลัดหลุดอย่างไร้ข้อสงสัย บ่อมปราการโดดเดี่ยวในพื้นที่เว้งว่าง เบียดขึ้นซึ่งรายล้อมไปด้วยพายุและเกลียว มีภูเขาเป็นเงามืดควนกรุ่นอยู่เบื้องหลัง คนเป็นเมสเตอร์ต้องไปยังที่ที่ตนถูกส่งไป เครสเซ็นจึงมาที่นี้ พร้อมกับบอร์คของเขาเมื่อประมาณสิบสองปีก่อน และเขาก็ได้รับใช้ รับผิดชอบอย่างดี แต่เขาไม่เคยรักดราโก้ สโตน และไม่เคยรู้สึกคุ้นเคยเหมือนอยู่บ้าน ณ ที่นี้ได้เลยจริงๆ ระยะเวลาที่ผ่านมาเมื่อเขาตื่นขึ้นจากความฝันอันร้อนรุ่ม ที่สตรีชุดแดงปรากฏตัวขึ้นอย่างน่าหว้านวิตก เขามักไม่รู้ตัวว่าอยู่ที่ไหน

เจ้าตัวตลกหั่นศีรษะที่เป็นลายต่างสองสีมามองไพลอสป็นบันไดเหล็กขึ้นไปที่รังนก กระพรวนของเขาตั้งพร้อมกับการเคลื่อนไหว “ใต้ทะเลนกมีเกล็ดต่างชน” เขาว่า กร๊อง-แกริ่ง “ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

แม้แต่สำหรับตัวตลก หน้าปุกก็ยังเป็นสิ่งที่น่าเวทนา ครั้งหนึ่งเขาอาจเคยเรียกเสียงหัวเราะกราวใหญ่ได้ด้วยคารมที่คมคาย แต่ทะเลพรากความสามารถที่วั้นนั้นไปจากเขาเสียแล้ว รวมทั้งสติปัญญาครึ่งหนึ่งและความทรงจำทั้งหมด เขาตัวนึ่ม อ้วนฉุ มักมีอาการกระตุกและตัวสั่น อีกทั้งพูดจาไม่รู้เรื่องเป็นประจำ ตอนนี้มีแต่เพียงเด็กหญิงคนเดียวที่หัวเราะเขาคคนเดียวที่ไล่ใจว่าเขาเป็นหรือตาย

เด็กหญิงตัวน้อยน่าเกลียดกับตัวตลกแสนเศร้า รวมกับเมสเตอร์ เป็นสามคน...ที่นี้ก็มีเรื่องเล่าที่จะทำให้ผู้คนหลังน้ำตา “นั่งกับข้าเถิด

เด็กน้อย” เครสเซ็นทักมือเรียกเธอให้เข้ามาใกล้ขึ้น “แวะมาแต่เช้าตรู่เลยนะ ฟ้าเพิ่งจะสาบเท่านั้น เจ้าน่าจะซุกตัวอุ่นๆอยู่บนเตียงนะ”

“ข้าฝ่าในร้าย” ซิรินบอกเขา “ฝันถึงมังกร พวกมันจะมากินข้า”

เด็กน้อยถูกฝ่าในร้ายก่อกวนมานานเท่าที่เมสเตอร์เครสเซ็นจำได้ “เราเคยคุยเรื่องนี้กันมาแล้วนี่” เขาพูดอย่างอ่อนโยน “มังกรมีชีวิตขึ้นมาไม่ได้หรอก พวกมันแกะสลักจากหินนะ เด็กน้อย ในสมัยก่อน เกาะของเราเป็นด่านด้านทิศตะวันตกสุดของดินแดนอิสระวาลีเรียอันยิ่งใหญ่ ชาววาลีเรียเป็นคนสร้างป้อมปราการแห่งนี้ และพวกเขามีวิธีแต่งหินให้เป็นรูปมาแต่นมนานกาล ปราสาทต้องมีหอคอยทุกแห่งที่กำแพงสองด้านบรรจบกันเป็นมุมเพื่อป้องกันปราสาท ชาววาลีเรียสร้างหอคอยพวกนี้เป็นรูปมังกรเพื่อให้ปราการของพวกเขาดูน่าเกรงกลัวมากขึ้น ก็เหมือนกับที่พวกเขาประดับยอดกำแพงด้วยการก่ออิฐทับพื้นแทนที่จะเป็นแค่ช่องยิงธนูธรรมดาๆ” เขาจับมือสีชมพูน้อยๆของเธอไว้ในมือตกระที่อ่อนแรงของตนแล้วบีบเบาๆ “เจ้าคงเข้าใจแล้วนะ ไม่มีอะไรที่ต้องกลัวไปเลย”

ซิรินยังไม่เชื่อ “แล้วเจ้าสิ่งที่อยู่บนท้องฟ้าล่ะ ดัลลา กับแมทรีซพูดกันข้างบ่อน้ำ ดัลลาบอกว่านางได้ยินนางหญิงแดงบอกท่านแม่ว่ามันคือลมหายใจของมังกร ถ้าพวกมังกรกำลังหายใจ นั่นไม่ได้หมายความว่าพวกมันจะฟื้นคืนชีพหรอกหรือ”

นางหญิงแดง เมสเตอร์เครสเซ็นคิดอย่างขุ่นเคือง *ป่วยถึงขั้นเอาความบ้าของตัวไปใส่หัวของคนเป็นแม่ นางต้องใส่ยาพิษในความฝันของลูกสาวด้วยนั่นหรือ* เขาต้องตำหนิดัลลาลักหน่อยแล้ว เตือนนางไม่ให้เที่ยวพูดเรื่องอย่างนั้นไปทั่ว “สิ่งที่อยู่บนฟ้าคือดาวหางนะ เด็กดี ดาวที่มีหาง หลงทางอยู่บนสวรรค์ มันจะจากไปในไม่ช้า และจะไม่ได้พบเจออีกในชั่วชีวิตของเรา คอยดูไปเถอะ”

ซิรินพยักหน้าเล็กน้อยอย่างกล้าหาญ “ท่านแม่บอกว่านกเรเวนขาวหมายความว่ามันไม่ใช่ฤดูร้อนอีกแล้ว”

“เป็นเช่นนั้น ท่านหญิง นกเรเวนขาวบินมาจากซิดาเดลเท่านั้น”

นิ้วมือของเครสเซ็นเลื่อนไปที่สายโซ่รอบลำคอของตน แต่ละห่วงตีสขึ้นจาก โลหะที่แตกต่างกัน แต่ละห่วงเป็นสัญลักษณ์ของความเชี่ยวชาญในศาสตร์ อีกลสาขาหนึ่งของเขา ปลอกคอของเมสเตอร์ เครื่องหมายแห่งตำแหน่ง ของเขา ในความทะนงตนแห่งวัยหนุ่ม เขาสวมมันอย่างง่ายดาย แต่ ตอนนีเขารู้สึกว่ามันหนักอึ้ง โลหะก็เย็นเยียบกระทบผิวกาย “พวกมัน ตัวใหญ่กว่านกเรเวนอื่นๆ แล้วก็ฉลาดกว่า เลี้ยงไว้เพื่อส่งสารที่สำคัญยิ่ง เท่านั้น ตัวนี้มาเพื่อบอกเราว่าสภาสูงได้ประชุมกันแล้ว มีการพิจารณา รายงานและการตรวจวัดต่างๆ ที่ทำขึ้นโดยเมสเตอร์จากทั่วอาณาจักร และ ประกาศว่าฤดูร้อนอันยิ่งใหญ่ที่สิ้นสุดลงแล้วในที่สุด มันดำเนินมาสิบปี สองเดือน กับสิบหกวัน เป็นฤดูร้อนอันยาวนานที่สุดในความทรงจำของ ผู้ที่ยังมีชีวิต”

“ตอนนี้น้ำมันจะหนาวขึ้นใช่ไหม” ซิรินเป็นเด็กฤดูร้อน และไม่เคย รู้จักความหนาวเย็นที่แท้จริง

“อีกไม่นาน” เครสเซ็นตอบ “ถ้าทวยเทพเมตตา ท่านจะประทาน ฤดูใบไม้ร่วงที่อบอุ่นและการเก็บเกี่ยวที่อุดมสมบูรณ์ให้เรา เราจะได้ เตรียมตัวรับฤดูหนาวที่จะมาถึง” พวกเขาบ้านพูดกันว่าฤดูร้อนอันยาวนาน หมายถึงฤดูหนาวที่ยาวนานยิ่งกว่า แต่เมสเตอร์ไม่เห็นเหตุผลที่จะทำให้ เด็กน้อยกลัวด้วยเรื่องเล่าเช่นนั้น

หน้าปูลู่กระพรวนของตน “ใต้ทะเลเป็นฤดูร้อนเสมอ” เขาพูด เสียงราบเรียบ “นางเงือกเลียบดอกไม้ทะเลแซมผม และทอชุดจากสาหร่าย ทะเลสีเงิน ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

ซิรินหัวเราะคิกคัก “ข้าอยากได้ชุดสาหร่ายทะเลสีเงิน” “ใต้ทะเล หิมะตกท่วม” เจ้าตัวตลกพูด “แล้วฝนก็แล้งแห้งผาก ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

“หิมะจะตกจริงๆ หรือ” เด็กน้อยถาม “จริงสิ” เครสเซ็นบอก *แต่คงยังไม่ตกอีกหลายปี ข้าภาวนา และ ขออย่าให้ตกนานด้วย* “อา ไพลอสมาร่วมกับนกแล้ว”

ชีรินส่งเสียงร้องด้วยความดีใจ แม้กระทั่งเครสเซ็นก็ต้องยอมรับว่า
นกตัวนี้งามจับตา สีขาวดั่งหิมะ และตัวใหญ่กว่านกเหยี่ยวตัวใด ดวงตาสี
ดำลึกใสที่บ่งบอกว่ามันไม่ใช่แค่นกเผือก แต่เป็นนกเกรเวนขาวสายพันธุ์แท้
แห่งซิดาเดล “มานี่” เขาเรียก นกเกรเวนกางปีก โผล่ออกอากาศ และกระพือปีก
เสียงดังข้ามห้องเพื่อร่อนลงบนโต๊ะข้างตัวเขา

“ข้าจะไปดูอาหารเข้าให้ท่านเดี๋ยวนี้ขอรับ” ไพลอสแจ่ง เครสเซ็น
พยักหน้า “นี่คือเลดี้ชีริน” เขาบอกนกเกรเวน เจ้านกผงกหัวสีอ่อนขึ้นลง
ราวกับโค้งคำนับ “เลดี้” มันร้องเสียงแหบ “เลดี้”

ปากของเด็กน้อยอ้าค้าง “มัน พูดได้!”

“ไม่มีคำหกรอก อย่างที่ข้าบอก พวกมันฉลาด นกพวกนี้ละ”

“นกฉลาด คนฉลาด ตัวตลกฉลาดฉลาด” หน้าปูพูดหงุดหงิด
“โอ้ ตัวตลกฉลาด ฉลาด ฉลาด” เขาเริ่มร้องเพลง “หนุ่มเงามาเรียงรำ
นายข้า เรียงรำเถิดนายข้า เรียงรำเถิดนายข้า” เขาร้องเป็นเพลงพร้อมกับ
กระโดดสลับเท้าไปมา “หนุ่มเงามาพำนัก นายข้า พำนักเถิดนายข้า พำนัก
เถิดนายข้า” เขากระตุกศีรษะพร้อมกับแต่ละคำที่ร้อง กระพรวนที่ติดกับ
เขากวางบนศีรษะส่งเสียงดังต่อเนื่อง

นกเกรเวนขาวแผดเสียงร้องและกระพือปีกบินไปเกาะบนราวเหล็ก
ของบันไดชั้นสูง ชีรินดูเหมือนตัวหดเล็กลง “เขาร้องเพลงนั้นตลอดเวลาเลย
ข้าบอกให้เขาหยุด แต่เขาไม่ยอม มันทำให้ข้ากลัว สิ่งให้เขาหยุดทีสิ”

แล้วข้าจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร ชายชราตั้งคำถามในใจ ครั้งหนึ่งข้า
อาจทำให้เขาเงยไปได้ตลอดเวลา แต่ตอนนี้...

หน้าปูมาอยู่กับพวกเขาตอนเป็นเด็กชาย ลอร์ดสเตฟอนผู้ซึ่งยัง
ติดตรึงอยู่ในความทรงจำพบเด็กชายในวอแลนติส อีภักของทะเลแคบ
พระราชฯ-พระราชองค์ก่อน แอริส ทาร์แกเรียน ที่สอง ซึ่งยังไม่ได้วิกลจริต
มากนักในเวลานั้น ได้ส่งลอร์ดสเตฟอนไปแสวงหาเจ้าสาวให้เจ้าชายเรการ์
ผู้ซึ่งไม่มีน้องสาวให้สมรสด้วย “เราได้เจอตัวตลกที่วิเศษสุด” เขาเขียน
มาหาเครสเซ็น ปักซ์หนึ่งก่อนที่เขาจะเดินทางกลับบ้านจากภารกิจที่ไม่

ประสบผล “เป็นแค่เด็กผู้ชายเท่านั้น แต่คล่องอย่างกับลิง แล้วก็มีความพริบ
เฉียบแหลมอย่างกับข้าราชการสำนักสักโหลรวมกัน มันเล่นกลโยนของ
ทายปริศนา และเล่นมายากลได้ แถมยังร้องเพลงเพราะได้สี่ภาษา เราได้
ชื่อความเป็นไทให้มัน และหวังจะพามันกลับบ้านมาพร้อมเรา โรเบิร์ตคง
เพลิดเพลินที่ได้อยู่กับมัน และบางทีในไม่ช้ามันอาจสอนให้สแตนนิส
หัวเราะได้ด้วยซ้ำ”

เครสเซ็นเชื่อว่าเมื่อนึกถึงจดหมายฉบับนั้น ไม่มีใครเคยสอนให้
สแตนนิสหัวเราะได้เลย ยิ่งเจ้าเด็กหน้าปูดยิ่งไม่ต้องพูดถึง พายุก่อตัวขึ้น
แบบปุบปับ ส่งเสียงดังโหยหวน และอ่าวเรือแตกก็พิสูจน์ความจริงแห่งชื่อ
ของมัน เรือ *ภาคภูมิในสายลม* สองเสากระโดงของท่านลอร์ดแตกเป็น
เสี่ยงในระยະที่มองเห็นปราสาทของเขา จากบนเชิงเทิน บุตรชายคนโตสองคน
ของเขามองดูขณะที่เรือของบิดาชนหินโสโครกและถูกคลื่นหายไปใต้ออกน้ำ
ผีพายและกะลาสีนับร้อยจมลงไปพร้อมกับลอร์ดสเตฟอน บาราเธียน
และท่านหญิงมารยา และเป็นเวลานานหลายวันนับจากนั้น ที่น้ำขึ้นทุกครั้ง
จะทิ้งศพชิ้นอดีตไฟใหม่ๆ ไว้บนชายหาดเบื้องล่างสตอร์มส์เอนด์

เด็กชายถูกชั้ขึ้นฝั่งในวันที่สาม เมสเตอร์เครสเซ็นลงไปพร้อมกับ
กับคนอื่นๆ ที่เหลือเพื่อช่วยระบูนุชื่อศพ ตอนพวกเขาพบตัวตลก เขาตัว
เปลือยเปล่า ผิวขาวเผือดเหี่ยวและเนื้อตัวเปราะเม็ดทรายเปียก เครสเซ็น
นึกว่าเขาเป็นอีกศพหนึ่ง แต่เมื่อจอมมีจับข้อเท้าเขาเพื่อจะลากไปยังเกวียน
ขนศพ เด็กชายก็สำรอกน้ำออกมาและลุกขึ้นนั่ง จอมมีสาบานไปจนวันตาย
ที่เดียวว่าเนื้อตัวของหน้าปูดเย็นชืด

ไม่เคยมีใครอธิบายได้ถึงสองวันที่ตัวตลกหายไปไหนเลย ชาวประมง
ชอบพูดกันว่านางเงือกสอนให้เขาหายใจใต้น้ำเพื่อแลกกับเมล็ดพันธุ์ของเขา
หน้าปูดเองไม่พูดอะไร เด็กหนุ่มฉลาดเจ้าไหวพริบที่ลอร์ดสเตฟอนเขียน
เล่าไม่เคยมาถึงสตอร์มส์เอนด์ เด็กหนุ่มที่พวกเขาพบเป็นใครอีกคน
ไม่สมประกอบทั้งร่างกายและจิตใจ พูดจาก็แทบไม่ได้ เรื่องไหวพริบยิ่ง
ไม่ต้องพูดถึง แต่ใบหน้าของตัวตลกบอกสิ่งที่เขาเป็นอย่างไรข้อสงสัย ใน

นครอิสระแห่งวอแลนตีสนิยมสักไบหน้าของพวกเขาทาสและข้ารับใช้ ผิวของเด็กหนุ่มเป็นลายตารางสีแดงสลัปเขียวตั้งแต่ลำคอขึ้นไปจนถึงหนังศีรษะ

“เจ้าเด็กเคราะห์ร้ายนั้นเป็นบ้าไปแล้ว แล้วก็เจ็บปวดด้วย ไม่มีประโยชน์อะไรกับใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับตัวมันเอง” เซอร์ฮาร์เบิร์ตเฒ่า ผู้ปกครองปราสาทสตอร์มส์เอนด์ในช่วงนั้นประกาศ “สิ่งที่เมตตาที่สุดที่ท่านทำให้เจ้าเด็กนั้นได้ก็คือเติมน้ำนมฝืนใส่ออกให้มัน การหลับไหลโดยไร้ความเจ็บปวด และนั่นจะเป็นจุดจบของเรื่อง มันคงสำนึกขอขอบคุณท่านถ้ามันมีสติจะรับรู้ได้” แต่เครสเซ็นปฏิเสธ และเขาเป็นฝ่ายชนะในตอนท้าย หนำซ้ำได้รับความสุขใจจากชัยชนะครั้งนั้นหรือไม่ เขาไม่อาจบอกได้ แม้กระทั่งในวันนี้ หลายปีนับจากนั้น

“หมูเฆมาเริงระบำ นายข้า เริงระบำเกิดนายข้า เริงระบำเกิดนายข้า”
ตัวตลกร้องเพลงต่อ พร้อมกับแกว่งศีรษะไปมา ทำให้กระพรวนกระทบกัน
ส่งเสียงดัง ก้อง ก้อง กรู้ง กริ้ง ก้อง ก้อง

“นายข้า” นกเรเวนขาวแผดเสียง “นายข้า นายข้า นายข้า”

“ตัวตลกร้องเพลงตามแต่ใจอยากจะร้อง” เมสเตอร์บอกเจ้าหญิงผู้กระวนกระวาย “ท่านอย่าได้เก็บคำพูดของมันมาใส่ใจเลย วันพรุ่งนี้มันอาจจำเพลงอื่น และจะไม่มีใครได้ยินเพลงนี้อีกเลยก็ได้” มันร้องเพลงเพราะ
ได้สี่ภาษา ลอร์ดสเทพพนเขียนเล่า...

ไหลอสก้าวยาวๆ ผ่านประตูมา “เมสเตอร์ขอรับ ขออภัย”

“เจ้าลีมข้าไว้อัดต้มเสียแล้ว” เครสเซ็นพูดด้วยความขบขัน นี่ไม่สมกับเป็นไหลอสเลยสักนิด

“เมสเตอร์ขอรับ เซอร์ดาวอสกลับมาเมื่อคืนนี้ คนกำลังพูดเรื่องนี้กันในครัว ข้าคิดว่าท่านคงอยากรู้ในทันที”

“ดาวอส...เจ้าว่าเมื่อคืนนี้รี เขาอยู่ไหนล่ะ”

“กับพระราชอาชญากร พวกเขายู่ด้วยกันเกือบทั้งคืน”

มีช่วงเวลาหนึ่งที่ลอร์ดสแตนนิสจะมาปลุกเขา ไม่ว่าจะเป็นโมงยามใด เพื่อให้เขาไปให้คำปรึกษาที่นั่น “น่าจะมีคนมาบอกข้า” เครสเซ็นบ่น

“น่าจะมีคนมาปลุกข้า” เขาคลายนิ้วมือออกจากนิ้วของซีรีน “ขอภัยเถอะ ท่านหญิง แต่ข้าต้องคุยกับลอร์ดบิดาของเจ้า ไพลอส ส่งแขนมาให้ข้าหน่อย ปราสาทนี้มีบันไดมากเหลือเกิน และข้ารู้สึกเหมือนเขาสร้างมันเพิ่มขึ้นคืบละสองสามขั้น เพียงเพื่อจะทำให้ข้าหัวเสีย”

ซีรีนกับหน้าปดามทั้งสองออกไป แต่ในไม่ช้าเด็กหญิงก็เริ่มไม่ทันใจกับฝัก้าวที่เหมือนคืบคลานของชายชราและแขนง่าไป ตัวตลกโซซัดโซเซตามหลังเธอพร้อมกับกระพรวนที่กระพบกันดังสนั่น

ปราสาทมิใช่สถานที่ที่เป็นมิตรกับผู้ที่มีร่างกายอ่อนแอ เครสเซ็นถูกย่ำเตือนขณะลงบันไดวนของหอคอยมังกรทะเล เขาจะพบลอร์ดสแตนนิสได้ในห้องโถงโต๊ะเขียนลาย บนป้อมกลางหिनซึ่งเป็นป้อมกลางของดราก์อนสโตน ซึ่งได้ชื่อเช่นนั้นเพราะกำแพงโบราณของมันส่งเสียงดังสนั่นก็ก้องระหว่างที่มีพายุ กว่าจะไปถึงตัวสแตนนิสได้ ทั้งสองต้องเดินตัดทางเดินมีหลังคาผ่านกำแพงชั้นกลางและชั้นในที่มีเหล่าการ์กอยล์เฝ้าพิทักษ์กับประตูเหล็กสีดำ แล้วลงบันไดอีกหลายชั้นเกินกว่าเครสเซ็นอยากจะคิด คนหนุ่มไต่บันไดทีละสองขั้น สำหรับคนแก่ที่สะโพกไม่ดี ทุกขั้นคือความทรมาน แต่ลอร์ดสแตนนิสไม่เคยจะมหาเขา ดังนั้นเมสเตอร์จึงทำใจยอมรับความยากลำบาก อย่างน้อยที่สุดเขาก็มีไพลอสคอยช่วย และเขารู้สึกขอบคุณในเรื่องนั้น

ขณะเดินลากเท้าไปตามทางเดินมีหลังคา พวกเขาผ่านไปหน้าหน้าต่างโค้งสูงเป็นแถวที่มองออกไปเห็นลานปราสาทชั้นนอก กำแพงชั้นนอกและหมู่บ้านชาวประมงที่อยู่เลยออกไปอย่างชัดเจน ในลานนั้น พลธนูกำลังยิงเป้าฝึกซ้อมตามเสียงร้องบอก “พาด ดิง ยิง” ลูกธนูของพวกเขาส่งเสียงดังเหมือนนกสักฟุ้งที่ออกบิน พวกเขาหารายมก้าวยาวๆ ไปตามทางเดินบนกำแพง เขม้นมองระหว่างตัวการ์กอยล์ไปยังกองทัพที่ตั้งค่ายอยู่ภายนอก อากาศยามเช้าขมุกขมัวไปด้วยควันไฟทำอาหาร ขณะที่ไพรพลสามพันนายนั่งกินมือเช้ากันใต้ธงของผู้เป็นนาย พันแนวค่ายที่แผ่ไกลออกไป ทำเทียบเรือแออัดไปด้วยเรือ ไม่มีเรือลำใดที่เข้ามาในระยะมองเห็นดราก์อน

สโตนในช่วงครึ่งปีที่ผ่านมาได้รับอนุญาตให้แล่นออกไปอีก เรือพิโรธของ ลอร์ดสแตนนิส ซึ่งเป็นเรือรบสามชั้นที่ใช้ฝีพายสามร้อยคนดูแทบจะเล็กไป ที่เดียวเมื่ออยู่เคียงข้างเรือโบราณขนาดใหญ่ห้องลึกลับเรือค้าขายที่อยู่ยาวรอบ

พวกยามนอกกลองหินคุ่นหน้าค่าตาบรรดาเมสเตอร์ดีและให้พวกเขา ผ่านไป “รอดตรงนี้แหละ” เครสเซ็นบอกไฟลอสเมื่อเข้าไปข้างในแล้ว “ข้า พบเขาตามลำพังจะดีกว่า”

“ต้องขึ้นบันไดเป็นทางยาวนะขอรับ เมสเตอร์”

เครสเซ็นยิ้ม “เจ้าคิดว่าข้าลึมรี ข้าไต่บันไดนี้บ่อยเสียจนรู้จักชื่อ ของแต่ละขั้นเลยละ”

เมื่อขึ้นไปได้ครึ่งทาง เขาก็นึกเสียใจกับการตัดสินใจของตัวเอง เขา หยุดเพื่อหายใจให้ทันและบรรเทาความเจ็บในสะโพกเมื่อได้ยินเสียงรอกเท้า ฆูตเสียดสีพื้นหิน และประจันหน้ากับเซอร์ดาวอส ซีเวิร์ธ ที่กำลังลงมา

ดาวอสเป็นชายร่างเล็ก ซาดิกำเนิดต่ำต้อยปรากฏให้เห็นชัดบนหน้าตา ธรรมดาๆ ผ่าคลุมไหล่เก่าโกรโกลโสสีเขียวที่เปื้อนคราบเกลือกกับละออง น้ำเค็มและสีซีดจางจากแสงแดดคลุมรอบไหล่บางของเขา ทับเสื้อแขนกุด สีน้ำตาลกับกางเกงรัดเข่าที่มีสีเข้ากับดวงตาและเส้นผมสีน้ำตาล รอบคอ มีถุงหนังเก่าสีโบทหนึ่งห้อยไว้กับสายหนัง เคราหรือมแทรมมีสีเทาแซม ประปราย เขาสวมถุงมือหนังปิดมือข้างซ้ายที่โดนตัด เมื่อเห็นเครสเซ็น เขาก็หยุดเดินลงบันได

“เซอร์ดาวอส” เมสเตอร์พูด “ท่านกลับมาเมื่อไหร่”

“ตอนเช้ามีด เวลาโปรดของข้าละ” ว่ากันว่าไม่มีใครบังคับเรือใน เวลากลางคืนได้ดีสักครั้งของดาวอสมือสั้น ก่อนที่ลอร์ดสแตนนิสจะแต่งตั้ง เขาเป็นอัศวิน เขาเคยเป็นพ่อค้าของเถื่อนชื่อกระฉ่อนและหลบหลีกเงื้อมมือ กฎหมายเก่งที่สุดในทั้งเจ็ดราชอาณาจักร

“แล้วยังไงล่ะ”

ชายผู้นั้นสายตึรยะ “ก็อย่างที่ท่านเคยเตือนเขา พวกนั้นจะไม่ลุกฮือ ขึ้นหรือก เมสเตอร์ ไม่ใช่เพื่อเขาแน่ พวกนั้นไม่รักเขา”

ใช่ เครสเซ็นคิต และพวกเขาจะไม่มีความรักด้วย เขาแข็งแกร่ง เก่งกาจ พอดี...ใช่ พวกเขาจะเหลียวฉลาดอยู่บ้าง...แต่มันไม่พอ มันไม่มีวันพอหรอก “ท่านได้พูดกับพวกนั้นทุกคนไหม”

“ทุกคนรี ไม่หรอก เฉพาะพวกที่ยอมพบข้าเท่านั้นแหละ พวกนั้นก็ไม่ได้รักข้าเหมือนกัน พวกขุนน้ำขุนนางชั้นสูงพวกนี้ละ สำหรับพวกเขาแล้ว ข้าจะเป็นอัศวินหัวหอมเรื่อยไปนั่นแหละ” มือซ้ายของเขากำข้า นิ้วหนาสั้นทู่เกร็งเป็นกำปั้น สแตนนิสได้สับปลายนิ้วข้อสุดท้ายของทุกนิ้ว เขาออก ยกเว้นหัวแม่มือ “ข้าได้กินอาหารร่วมกับจูเลียน สวอนน์ และเพนโรสเฉ่า และพวกทาร์ชก็ยอมเข้าร่วมพบปะตอนที่ยิงคืนในป่าละเมาะ ส่วนคนอื่นๆ...อ้อ เบริค ดอนแดร์เรียน หายตัวไป บ้างก็บอกว่าตายแล้ว ส่วนลอร์ดคาร์อนอยู่กับเรนลี ไบรซ์ลีส์ม แห่งองครักษ์สายรุ้ง”

“องครักษ์สายรุ้งรี”

“เรนลีตั้งราชองครักษ์ของเขาขึ้นมาเอง” อดีตพ่อค้าของเถื่อนอธิบาย “แต่พวกเขาทั้งเจ็ดไม่ได้ใส่ชุดขาว แต่ละคนมีสีประจำตัว ลอร์ส ไทเรล เป็นลอร์ดผู้บัญชาการ”

นั่นเป็นความคิดแบบที่จะดึงดูดใจเรนลี บาราเจียน พอดี ระเบียบใหม่อันงามสง่าของอัศวิน ด้วยเครื่องแต่งกายใหม่อันสวยหรูเพื่อประกาศตัวตน แม้แต่ตอนที่ยังเป็นเด็ก เรนลีก็ชอบสีสันสดใสและเสื้อผ้างามหรู ทั้งยังชอบเล่นสนุกในแบบของเขาด้วย “ดูข้าสิ!” เขาจะตะโกนขณะวิ่งหัวเราะไปตามห้องโถงของสตอร์มส์เอนด์ “ดูข้าสิ ข้าเป็นมังกร” หรือ “ดูข้าสิ ข้าเป็นพอมด” หรือ “ดูข้าสิ ดูข้าสิ ข้าเป็นเทพแห่งฝน”

เด็กชายตัวน้อยผู้กล้าหาญกับผมสีดำกระเซิงและดวงตาร่าเริงเป็นคู่ชายเต็มตัวแล้วในตอนนี้อยู่ที่อายุน้อยและยังคงเล่นสนุกในแบบของเขา ดูข้าสิ ข้าเป็นพระราชินี เครสเซ็นคิตอย่างเศร้าใจ โอ เรนลี เรนลี เด็กน้อยที่น่ารัก ท่านรู้ไหมว่าท่านกำลังทำอะไรอยู่ และท่านจะใส่ใจไหม ถ้าท่านรู้ มีใครสักคนใหม่ที่ใส่ใจเขานอกจากข้า “ท่านลอร์ดทั้งหลายให้เหตุผลที่ปฏิเสธอย่างไร” เขากลามเซอร์ดาวอส

“อ้อ สำหรับเรื่องนั้น บางคนก็พูดจาม่วนนวน บางคนก็พูดโผงผาง บางคนให้ข้ออ้าง บางคนให้สัญญา บางคนก็แค้โกหก” เขายกไหล่ “ท้ายที่สุดคำพูดก็เป็นเพียงลมปาก”

“ท่านไม่มีความหวังกลับมาให้เขาเลยหรือ”

“มีเพียงความหวังลมๆ แล้งๆ และข้าจะไม่ทำเช่นนั้น” ดาวอสพูด “เขาได้รับความจริงจากข้าแล้ว”

เมสเตอร์เครสเซ็นจดจำวันที่ดาวอสได้รับแต่งตั้งเป็นอัศวินได้ หลังจากการปิดล้อมสตอร์มส์เอนด์ ลอร์ดสแตนนิสและทหารกลุ่มเล็ก รักษาปราสาทมาได้เกือบหนึ่งปีจากกองทัพใหญ่ของลอร์ดไทเรลและลอร์ดเรดไวน์ แม้แต่ทะเลก็ยังถูกปิดรอบด้าน ถูกเฝ้าระวังทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยกองเรือของเรดไวน์ที่ซึกซงสีแดงเข้มของพวกอาร์เบอร์ ภายในสตอร์มส์-เอนด์นั้น ม้าถูกจับกินหมดไปนานแล้ว สุนัขและแมวก็หมด และกองทหารต้องหันมากินรากไม้และเห็ด จากนั้นก็มาถึงคืนเดือนเสี้ยวและเมฆดำบดบัง ดาว ดาวอสพ่อค้าของเถื่อนซึ่งอำพรางตัวมาในความมืด ได้เสียด่าแนว ปิดล้อมของเรดไวน์และหินโสโครกของอ่าวเรือแตก เรือลำน้อยของเขามีตัวล้าเป็นสีดำ ใบเรือสีดำ พายสีดำ และมีห้องเรืออัดแน่นด้วยหัวหอมกับปลาเค็ม แม้จะน้อยนิด แต่มันก็ทำให้กองทหารมีชีวิตอยู่ได้นานพอให้ เอ็ดดาร์ด สตาร์ค มาถึงสตอร์มส์เอนด์และทำลายการปิดล้อมเมือง

ลอร์ดสแตนนิสตอบแทนดาวอสด้วยที่ดินผืนงาม ๆ บนแหลมโกธา ป้อมเล็กๆ แห่งหนึ่งและยศอัศวิน...แต่เขาก็มีประกาศิตด้วยว่าดาวอสต้องเสียข้อนิ้วมือซ้ายแต่ละนิ้วเพื่อชดใช้สำหรับการลักลอบค้าของเถื่อนตลอดเวลาหลายปี ดาวอสยินยอมด้วยเงื่อนไขว่าสแตนนิสต้องเป็นคนลงมือเอง เขาจะไม่ยอมรับการลงทัณฑ์จากน้ำมือของผู้ที่ต่ำต้อยกว่านั้น ท่านลอร์ดใช้มิดโต้ของพ่อค้าเนื้อ มิดที่เหมาะสมสำหรับสับให้ขาดสะบั้น หลังจากนั้น ดาวอสก็เลือกชื่อซีเวิร์ธเป็นตระกูลที่ตั้งขึ้นใหม่ของเขา และใช้ธงรูปเรือสีดำบนพื้นสีเทาอ่อน มีหัวหอมอยู่บนใบเรือ อดีตพ่อค้าของเถื่อนชอบพูดว่า ลอร์ดสแตนนิสมีบุญคุณต่อเขา ด้วยการช่วยให้เขามีเล็บที่ต้องทำความ

สะอาดและตัดแต่งน้อยลงสีนี้

ใช่ เครสเซ็นคิด ผู้ชายแบบนั้นจะไม่ให้ความหวังลมๆ แล้งๆ หรือ ตกแต่งความจริงอันโหดร้ายให้นุ่มนวลลง “เซอร์ดาวอส ความจริงอาจเป็น ยາฆมก็ได้ แม้แต่สำหรับผู้ชายอย่างลอร์ดสแตนนิส เขาคิดเพียงแค่ว่ากลับไปคิงส์แลนดิ้งพร้อมกำลังพลเต็มที เพื่อทำลายล้างเหล่าศัตรู และอ้างสิทธิ์ในสิ่งที่เป็นของเขาโดยชอบธรรม แต่ตอนนี้...”

“ถ้าเขานำทัพอันน้อยนิดนี้ไปคิงส์แลนดิ้ง ก็มีแต่จะไปตายเท่านั้นเอง เขาไม่ได้มีกำลังคนมากมาย ข้าบอกเขาเช่นนั้นแล้ว แต่ท่านก็รู้จักความหยิ่งทะนงของเขา” ดาวอสยกมือข้างที่สวมถุงมือขึ้นมา “นิ้วมือของข้าจะงอกขึ้นมาใหม่ก่อนที่บุรุษผู้นั้นจะยอมฟังเหตุผล”

ชายชราถอนใจ “ท่านทำทุกอย่างที่ทำได้แล้ว ตอนนี้ข้าต้องร่วมผจญภัยกับท่าน” เขาเดินขึ้นบันไดต่ออย่างเหนื่อยล้า

ที่พำนักของลอร์ดสแตนนิส บาราเรียน เป็นห้องกลมใหญ่มึ่มทึมที่มีผนังเป็นหินเปลือยสีด่างกับหน้าต่างแคบสูงสี่บานที่มองออกไปสู่ปลายเขตแดนทั้งสี่ทิศ ตรงกลางห้องคือโต๊ะตัวใหญ่อันเป็นที่มาของชื่อห้อง เป็นแผ่นไม้แกะสลักบานมึ่มทึมที่สร้างขึ้นตามบัญชาของเอกอน ฮาร์เกเรียน ในยุคก่อนการพิชิต โต๊ะเขียนลายมีความยาวกว่าห้าสิบฟุต อาจจะกว้างเพียงครึ่งหนึ่งของความยาวตรงจุดที่กว้างที่สุด แต่กว้างไม่ถึงสี่ฟุตตรงส่วนที่แคบที่สุด บรรดาช่างไม้ของเอกอนสร้างมันตามรูปแผ่นดินเวสเทอร์อส เลื่อยให้เป็นรูปอ่าวและคาบสมุทรแต่ละแห่งจนกระทั่งไม่มีส่วนใดของโต๊ะเป็นเส้นตรงบนพื้นผิวที่เป็นสี่เหลี่ยมจากน้่ายาซึกเงอายุเกือบสามร้อยปีถูกเขียนเป็นลายรูปเจ็ดราชาอาณาจักรตามที่เป็นในยุคของเอกอน ทั้งแม่น้ำและภูเขาปราสาทและนครต่างๆ ทะเลสาบและป่า

มีเก้าอี้เพียงตัวเดียวในห้อง จัดวางอย่างระมัดระวังในตำแหน่งเหมาะเหม็งตรงจุดที่ดราگونสโตนตั้งอยู่นอกชายฝั่งของเวสเทอร์อส และยกระดับให้สูงเพื่อให้มองเห็นพื้นผิวโต๊ะได้ชัด ผู้ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้คือชายสวมเสื้อกั๊กหนังร้อยเชือกแน่นกับกางเกงรัดเข่าผ้าขนสัตว์ปั้นหยาบสีน้ำตาล

เมื่อเมสเตอร์เครสเซ็นเข้ามา เขาเหลือบตาขึ้นมอง “ข้ารู้ว่า ท่าน จะมาตาเผา ไม่ว่าจะเรียกหาหรือไม่” ไม่มีแววอบอุ่นเจืออยู่ในน้ำเสียงของเขาแทบไม่เคยมีอยู่แล้ว

สแตนนิส บาราเชียน ลอร์ดแห่งตราก้อนสโตนและทายาทโดยชอบธรรมของบัลลังก์เหล็กแห่งเจ็ดราชอาณาจักรเวสเทอร์อสด้วยความเมตตาของทวยเทพ มิให้ล่งกว้างและแขนขาเพรียวแกร่ง ใบหน้าตั้งแน่วและผิวที่เหมือนกับแผ่นหนังตากแดดจนเหนียวทนดุจเหล็กกล้า *แซ็งกร้าว* คือคำที่ใครๆ ใช้เมื่อพูดถึงสแตนนิส และเขาก็เป็นคนแซ็งกร้าวจริงๆ แม้อายุยังไม่ถึงสามสิบห้า แต่บั้นศีรษะของเขาเหลือเพียงผมสีดำบางๆ เป็นแนวปรกหน้าผาก และวนเป็นวงหลังใบหูทั้งสองข้างเหมือนเงาของมงกุฎพี่ชายของเขา พระราชาโรเบิร์ตผู้ล่วงลับ ไว้เคราในช่วงปีท้ายๆ เมสเตอร์เครสเซ็นไม่เคยเห็น แต่ผู้คนพูดกันว่ามันดูป่าเถื่อน ทั้งดกหนาและดูฉุนราวกับเป็นการตอบสนอง สแตนนิสเล็มจอนของเขาเองสั้นเกรียน มันดูเหมือนเงาสีดำอมน้ำเงินบนขากรรไกรเหลี่ยมและแก้มตอบที่มีแต่กระดูกดวงตาของเขาเหมือนบาดแผลเปิดใต้คิ้วหนา สีน้ำเงินเข้มดุจท้องทะเลยามราตรี ปากของเขาคงสร้างความสิ้นหวังให้แก่กระทั่งตัวตลกที่ชวนหัวที่สุด มันเป็นปากที่มีไว้เพื่อทำหน้าที่ บึงตึง และออกคำสั่งด้วยถ้อยคำอันเฉียบขาด ริมฝีปากซีดบางและกล้ำเนื้อที่เกร็งแน่น ปากที่ลิ้มวิธียัมแย้มไปแล้วและไม่เคยรู้จักวิธีหัวเราะ บางครั้งเมื่อโลกเริ่มนิ่งงันและเงียบสนิทในยามกลางคืน เมสเตอร์เครสเซ็นนึกฝันไปว่าเขาได้ยินเสียงลอร์ดสแตนนิสขบฟันดังมาจากระยะทางห่างออกไปครึ่งปราสาท

“ครั้งหนึ่งท่านจะปลุกข้า” ชายชราพูด

“ครั้งหนึ่งเจ้ายังหนุ่ม ตอนนี้เจ้าแก่แล้วก็ป่วย และจำเป็นต้องนอน”

สแตนนิสไม่เคยหัดพูดจาให้นุ่มนวลลง อ้าพรางความรู้สึกหรือยกยอ เขาพูดสิ่งที่คิด และไม่แะแสร้งผู้ที่ไม่ชอบฟัง “ข้ารู้ว่าเจ้าจะได้รู้สิ่งที่ดาวอสต้องพูดในไม่ช้า เจ้ารู้เสมอไม่ใช่หรือ”

“ข้าคงไม่มีประโยชน์กับท่านหากข้าไม่รู้” เครสเซ็นพูด “ข้าพบดาวอส

ตรงบันไดแล้ว”

“ข้าว่าเขาคงบอกเรื่องทั้งหมดแล้วสินะ ข้าน่าจะให้ตัดลิ้นชายคนนั้นไปพร้อมกับนิ้วของเขาเสียเลย”

“ถ้าเช่นนั้นเขาก็คงเป็นทูตที่น่าสมเพชของท่าน”

“เขาเป็นทูตที่น่าสมเพชของข้าอยู่แล้วไม่ว่าจะยังไง บรรดาลอร์ดแห่งวายุจะไม่ลุกฮือขึ้นเพื่อข้า พวกเขาจะไม่ชอบข้า และความชอบธรรมแห่งเป้าหมายของข้าก็ไม่มีความหมายใดๆ ต่อพวกเขาเลย พวกเขาจะนั่งอยู่หลังกำแพง รอดูว่าลมจะพัดไปทางไหนและใครน่าจะได้ชัยชนะ พวกที่กล้าหาญได้ประกาศตัวสู้เพื่อเรณลีแล้ว เพื่อ เรนลี!” เขาพนข้อนิ้วออกมาเหมือนเป็นยาพิษบนลิ้น

“น้องชายของท่านเป็นลอร์ดแห่งสตอร์มส์เอนด์ตลอดสิบสามปีมานี้ ลอร์ดพวกนี้เป็นผู้เชิดธงที่ให้ลัทธิสถาบันของเขา...”

“ของเขา” สแตนนิสชัดขึ้น “ทั้งที่ตามหลักแล้วพวกนั้นควรเป็นของข้า ข้าไม่เคยขอตราก้อนสโตน ข้าไม่เคยต้องการมัน ข้ารับมาก็เพราะคำสั่งของโรเบิร์ตที่อยู่ที่นี่ และเขาสั่งให้ข้าซุกตราถอนโคนพวกมันให้สิ้น ข้าสร้างกองเรือให้เขาและทำงานให้เขา รู้หน้าที่อย่างพี่น้องชายพึงทำต่อพี่ชายอย่างที่เรณลีพึงทำต่อข้า แล้วคำขอบคุณของโรเบิร์ตคืออะไร เขาแต่งตั้งข้าเป็นลอร์ดแห่งตราก้อนสโตน และยกสตอร์มส์เอนด์รวมทั้งรายได้ของมันให้เรณลี สตอร์มส์เอนด์เป็นของตระกูลบาราเทียนมาสามร้อยปีแล้ว ตามที่ถูกมันควรตกทอดมาถึงข้าเมื่อโรเบิร์ตขึ้นครองบัลลังก์เหล็ก”

มันเป็นความคับแค้นใจแต่เก่าก่อนที่รู้สึกอย่างแรงกล้า และไม่เคยรู้สึกรุนแรงมากไปกว่าตอนนี้ นี่คือหัวใจแห่งจุดอ่อนของนายเขา เพราะตราก้อนสโตนแม้จะเก่าและแข็งแกร่ง แต่มีผู้สวามีภักดีเป็นลอร์ดชั้นผู้น้อยเพียงหยิบมือ ที่ดินในครอบครองของพวกเขาก็เป็นเกาะหินที่มีคนอาศัยอยู่น้อยนิดเกินกว่าจะส่งกำลังคนมาให้ได้อย่างที่สแตนนิสต้องการ แม้จะรวมพวกนักดาบรับจ้างที่เขาฆ่าฆ่าทะเลแคบมาจากนครอิสระมีร์และลิสแล้ว ทัพที่ตั้งค่ายอยู่นอกกำแพงของเขาก็ยังเล็กเกินกว่าจะโค่นอำนาจของตระกูล

เล่นนิสเตอร์ได้

“โรเบิร์ตไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ท่าน” เมสเตอร์เครสเซ็นตอบอย่างระมัดระวัง “แต่เขามีเหตุผลที่มีน้ำหนัก ดราก้อนสโตนเป็นที่ตั้งของตระกูลทาร์แกเรียนมาช้านาน เขาต้องการความแข็งแกร่งของนุรุษเพื่อปกครองที่นี่ และเรนลี้ก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น”

“เขายังเป็นเด็กอยู่” สแตนนิสประกาศ ความโกรธดังก้องไปในห้องโถงที่ว่างเปล่า “เด็กซี้ชโมยที่คิดจะแย่งมงกุฏไปจากหัวข้า เรนลี้เคยทำอะไรที่คู่ควรจะได้บัลลังก์บ้าง เขาหนึ่งในสภาที่ปรึกษาและเล่นสนุกกับนี้วก้อย แล้วในการประลองยุทธ์ เขาก็สวมชุดเกราะสวยงามและปล่อยตัวเองให้โดนพาดตักมาโดยคนที่เก่งกว่า นั่นละคือเรนลี้ น้องชายของข้า ที่คิดว่าตัวเองน่าจะเป็นพระราชชา ข้าขอถามเจ้า ทวยเทพยึดเยียด พี่น้องให้ข้าทำไม”

“ข้าตอบแทนทวยเทพไม่ได้”

“ข้ารู้สึกว่ามันเจ้าแทบไม่ตอบอะไรเลย ใครเป็นเมสเตอร์ของเรนลี้ บางทีข้าน่าจะตามตัวเขามา ข้าอาจจะชอบคำปรึกษาของเขามากกว่าก็ได้ เจ้าคิดว่าเมสเตอร์คนไหนพูดว่ายังไงเมื่อน้องชายข้าตัดสินใจจะขโมยมงกุฏข้า สหายของเจ้าให้คำปรึกษาอะไรต่อคนทรยศสายเลือดเดียวกับข้าคนนี้”

“ข้าคงประหลาดใจหากลอร์ดเรนลี้แสวงหาคำปรึกษา ฝ่าบาท” บุตรชายคนเล็กสุดในสามคนของลอร์ดสเตฟอนโตขึ้นเป็นนุรุษผู้กล้าหาญ แต่ทว่าขาดความยั้งคิด ทำตามแรงกระตุ้นชั่ววูบมากกว่าพิจารณาอย่างรอบคอบ ในด้านนั้น เช่นเดียวกับในด้านอื่นอีกมาก เรนลี้เหมือนโรเบิร์ตพี่ชาย และต่างจากสแตนนิสลีลับ

“ฝ่าบาท” สแตนนิสทวนคำอย่างขมขื่น “เจ้าแย้ข้าด้วยการพูดกับข้าเยี่ยงพระราชชา แต่ข้าเป็นพระราชชาของอะไรละ ดราก้อนสโตนกับโชดหินสองสามก้อนในทะเลแคบ นั่นละอาณาจักรของข้า” เขาลงบันไดของเก้าอี้มายืนหน้าโต๊ะ เกาของเขาทอดทับปากแม่น้ำเซียวทมิฬและป่าเขียวนีลันเป็นที่ตั้งของคิงส์แลนดิงในเวลาอันสั้น เขายืนอยู่ตรงนั้น ครุ่นคิดถึงอาณาจักร

ที่เขาพยายามจะอ้างสิทธิ์ครอบครอง ไกล่แค่มือเอี่ยมแต่กลับไกลแสนไกล “คืนนี้ข้าจะกินอาหารค่ำกับบรรดาลอร์ดผู้เชิดชูธงของข้า เจ้าพวกนั้นแหละ เซลติการ์, เวลาเรียน, บาร์ เอ็มมอน พวกปลาชิวปลาสร้อยทั้งหลาย พิฆพรณแยๆ ถ้าจะว่ากันตามจริง แต่พวกเขาคือสิ่งที่พี่น้องข้าทิ้งไว้ให้ โจรสลัดซัลลาดอร์ ซาน ซาวลิส จะอยู่ที่นั่นพร้อมกับยอดหนี้ล่าสุดที่ข้าติดค้างเขา แล้วโมรอสซามิร์ก็จะเตือนข้าด้วยข่าวเรื่องกระแสน้ำและพายุ ฤดูใบไม้ร่วง ในขณะที่ลอร์ดซันกลาสเสแสร้งพึมพำความประสงค์ของทวยเทพทั้งเจ็ด เซลติการ์จะอยากรู้ว่าลอร์ดแห่งวายุคนไหนจะมาเข้าร่วมกับเรา เวลาเรียนจะเชื่อว่าจะนำทหารของเขากลับมาบนอกเสียดจากเราจะจู่โจมในทันที ข้าจะบอกพวกเขาอย่างไร ข้าต้องทำอย่างไรตอนนี้”

“ศัตรูที่แท้จริงของท่านคือพวกเลนนิสเตอร์นะ นายข้า” เมสเตอร์เครสเซ็นตอบ “หากท่านกับน้องชายร่วมมือกันต่อสู้กับพวกนั้น...”

“ข้าจะไม่เจรจากับเรนลี” สแตนนิสตอบด้วยน้ำเสียงไม่ฟังคำโต้แย้ง “ไม่ในขณะที่เขาเรียกตัวเองเป็นพระราชา”

“งั้นก็ไม่ร่วมกับเรนลี” เมสเตอร์ยอมแพ้ นายของเขาทั้งคือธำมรงค์และทงหนงตัว เมื่อเขาปักใจอะไรแล้วก็ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ “คนอื่นๆ อาจสนองความต้องการของท่านได้เช่นกัน ลูกชายของเอ็ดดาร์ด สตาร์ค ได้รับการประกาศให้เป็นราชันแห่งแคว้นเหนือ มีกำลังทั้งหมดของวินเทอร์เฟลและริเวอร์รันหนุนหลังเขา”

“เด็กเมื่อวานซืน” สแตนนิสพูด “และพระราชาจอมปลอมอีกคน ข้าจะต้องยอมรับอาณาจักรที่แตกเป็นเสี่ยงๆ อย่างนั้นหรือ”

“แน่นอนว่าครั้งราชอาณาจักรก็ยังมีเลย” เครสเซ็นว่า “และถ้าช่วยให้เด็กหนุ่มนั้นล้างแค้นการสังหารบิดาของเขา...”

“ทำไมข้าถึงควรจะล้างแค้นให้เอ็ดดาร์ด สตาร์ค ด้วยละ ชายคนนั้นไม่มีความหมายอะไรกับข้า อ้อ โรเบิร์ต รักเขาเนี่ย แน่ใจได้เลย รักเขาเหมือนพี่น้อง ข้าได้ยินอย่างนั้นบ่อยแค่ไหนนะ ข้าเป็นน้องชายของเขา ไม่ใช่เน็ด สตาร์ค แต่เจ้าจะไม่มีความรู้ได้เลยจากวิธีที่เขาปฏิบัติต่อข้า ข้า

รักษาสตอร์มส์เอนด์ให้เขา มองดูคนดี ๆ อุดตายระหว่างที่เมซ ไทเรล กับ แพกซ์เตอร์ เรตไวน์ เลี้ยงฉลองกันในระยะมองเห็นกำแพงเมืองของข้า โรเบิร์ตชอบใจข้าหรือเปล่า เปล่า เขาชอบใจ *สตาร์ค* ที่ยุติการปิดล้อมเมือง ตอนที่เรือดอยากถึงขนาดกินหนูละและหัวผักกาด ข้าสร้างกองเรือตามบัญชาของโรเบิร์ต ยึดตราปีก่อนสโตนในนามของเขา เขาจับมือข้าและพูดหรือเปล่านั้นว่า *ยอดเยี่ยม น้องชาย ข้าจะทำยังไงถ้าไม่มีเจ้า* เปล่า เขาโทษข้าที่ปล่อยให้วิลเลียม ดาร์ริ ซโมยตัววิเซริสกับทารกน้อยไป ราวกับว่าข้าจะหยุดมันได้ ข้านั่งในสภาของเขามาสิบห้าปี ช่วยจอห์น แอร์ริน ปกครองอาณาจักรของเขาในขณะที่โรเบิร์ตตีทะเล้าเค้านางโลม แต่พอจอห์นตาย พี่ชายข้าแต่งตั้งข้าให้เป็นหัตถ์ของเขาหรือเปล่านั้น เปล่า เขาควมม้าออกไปหาเน็ต สตาร์ค สหายรัก และหยิบยื่นเกียรตินั้นให้ แล้วมันก็แทบไม่เป็นผลดีอะไรกับพวกเขาทั้งคู่เลย”

“แม้มันจะเป็นเช่นนั้น นายข้า” เมสเตอร์เครสเซ็นพูดอย่างนุ่มนวล “ท่านได้รับความไม่เป็นธรรมอย่างยิ่ง แต่อดีตก็คือฝุ่นผง อนาคตอาจได้มาหากท่านเข้าร่วมกับพวกสตาร์ค มีคนอื่น ๆ ที่ท่านอาจหยิ่งแข็งดูได้ด้วย ท่านหญิงแอร์รินละ ถ้าราชินีสังหารสามีของนาง แน่แน่นอนว่านางย่อมต้องการทวงความยุติธรรมให้เขา นางมีลูกชายวัยเยาว์ ทายาทของจอห์น แอร์ริน หากท่านจะหมั้นหมายชีรินกับเขา...”

“เด็กชายคนนั้นอ่อนแอแล้วก็ไร้ค” ลอร์ดสแตนนิสแย้ง “แม่แต่พ่อของเขาก็ยังเห็นว่าอะไรเป็นอะไร เมื่อเขาขอให้ข้าอุปถัมภ์เด็กนั้นที่ตราปีก่อนสโตน การรับใช้เป็นนมหาดเล็กอาจเป็นผลดีกับเขาก็ได้ แต่แม่แลนนิสเตอร์ตัวร้ายนั้นสั่งวางยาพิษลอร์ดแอร์รินก่อนจะได้ทำเรื่องนั้น และตอนนี้โลซาก็ซ่อนลูกไว้ในปราสาทเอียร์ริ นางจะไม่มีวันแยกจากเด็กนั้นเด็ดขาด ข้ารับรองกับเจ้าได้”

“งั้นท่านก็ต้องส่งชีรินไปเอียร์ริ” เมสเตอร์กระตุ้น “ตราปีก่อนสโตนเป็นบ้านอันน่าหดหู่สำหรับเด็ก ให้ตัวตลกของเธอไปกับเธอด้วย เธอจะได้มีใบหน้าที่คุ้นเคยอยู่ใกล้ตัว”

“คุณเคยและอัปลักษณ์” สแตนนิสยงหน้าผากด้วยอาการครุ่นคิด “ถึงกระนั้น...บางทีมันอาจคุ้มที่จะลองดู...”

“ลอร์ดโดยชอบธรรมแห่งเจ็ดราชอาณาจักรต้องขอความช่วยเหลือจากหญิงม่ายและผู้โค่นบัลลังก์พระราชทานอย่างนั้นหรือ” เสียงสตรีเอ่ยถามอย่างเฉียบขาด

เมสเตอร์เครสเซ็นหมุนตัวไปและค้อมศีรษะ “ท่านหญิง” เขาพูด รู้สึกขัดใจที่ไม่ได้ยินเสียงนางเข้ามา

ลอร์ดสแตนนิสทำหน้าบึ้ง “ข้าไม่ได้ขอ ไม่ว่าจากใคร เจ้าจงจำเรื่องนั้นไว้ด้วย แม่หญิง”

“ชายินดีที่ได้ยินเช่นนั้น นายข้า” เลดี้เซลิสสูงเท่าผู้เป็นสามี รูปร่างและใบหน้าผอม หูกาง จมูกแหลม และมีไรหนวดจางๆเหนือริมฝีปากบน นางถอนมันทุกวันและแข่งดำเป็นประจำ แต่มันก็กลับมาไม่เคยขาด ดวงตาของนางมีสีอ่อน ปากเม้มแน่น เสียงเหมือนแล้ นางหวดมันอยู่ในตอนนี้ “ท่านหญิงแอร์รินสมควรจะสามีรักดีต่อท่าน เช่นเดียวกับพวกสตาร์ค เรนลี่น้องชายท่าน และทุกคนที่เหลือ ท่านเป็นพระราชินีแท้จริงองค์เดียวของพวกเขา มันคงไม่สมควรที่จะไปอ่อนน้อมและต่อรองกับพวกเขาเพื่อสิ่งที่เป็นของท่านโดยชอบธรรมด้วยความเมตตาของเทพ”

เทพ นางพูด มีเซ่ ทวยเทพ หญิงแดงเอาชนะนางได้ทั้งหัวใจและวิญญาณ เปลี่ยนนางจากที่เคยนับถือทวยเทพแห่งเจ็ดราชอาณาจักร ทั้งเก่าและใหม่ ให้นำไปบูชาเทพที่พวกเขาเรียกว่าจ้าวแห่งแสง

“ให้เทพของเจ้าเก็บความเมตตาไว้เถอะ” ลอร์ดสแตนนิสพูด เขาไม่ได้เสื่อมใสในศรัทธาใหม่อย่างแรงกล้าเช่นภรรยา “สิ่งที่ข้าต้องการคือดาบ ไม่ใช่พร เจ้ามีกองทัพซุกซ่อนอยู่ที่ไหนสักแห่งที่เจ้าไม่ได้บอกข้าหรือเปล่าละ” “ไม่มีความรักใคร่ใดดีในน้ำเสียงของเขา สแตนนิสมักรู้สึกอึดอัดเวลาอยู่ใกล้สตรีเสมอ แม้แต่ภรรยาของเขาเอง ตอนที่เขาไปคิงส์แลนดิ้งเพื่อประชุมในสภาของโรเบิร์ต เขาทิ้งเซลิสไว้ที่ตราก้อนสโตนกับลูกสาว จดหมายจากเขามีมาน้อยฉบับ การเย็บเยียน้อยยิ่งกว่า เขา

ทำตามหน้าที่บนเตียงวิวาห์ปีละหนึ่งหรือสองครั้ง แต่ไม่ได้สุขสำราญกับมัน และลูกชายหลายคนที่เขาเคยหวังก็ไม่เคยมาถึง

“พวกพี่น้องผู้ชาย ลุงกับอา และลูกพี่ลูกน้องของข้ามีกองทัพ” นางบอกเขา “ตระกูลฟลอเรนต์จะระดมพลเข้าร่วมกับธงของท่าน”

“ตระกูลฟลอเรนต์ส่งกำลังเข้าร่วมได้อย่างมากที่สุดก็สองพันคน” ว่ากันว่าสแตนนิสรู้กำลังของทุกตระกูลในเจ็ดราชอาณาจักร “และเจ้ามีศรัทธาในบรรดาพี่น้องและลูกกับอาของเจ้ามากกว่าที่ข้ามี ท่านหญิงของข้าดินแดนของฟลอเรนต์อยู่ใกล้กับไฮการ์เดินมากกว่าที่ท่านลุงของเจ้าจะเสี่ยงกับความโกรธแค้นของเมซ ไทเรล”

“มีอีกทางหนึ่ง” เลดีเซลิสซยับเข้ามาใกล้ขึ้น “มองออกไปนอกหน้าต่างของท่านสิ นายข้า มีสัญญาณที่ท่านเฝ้ารอ เค้นชัตอยู่บนท้องฟ้า มันเป็นสีแดง สีแดงของเปลวไฟ สีแดงแทนหัวใจอัคคีของเทพที่แท้จริง มันคือธงของเธอ - และของท่าน! ดูสิว่ามันคลี่ไปทั่วท้องฟ้าเหมือนกับลมหายใจร้อนแรงของมังกร และท่านก็คือลอร์ดแห่งดราโก้สโตน มันหมายความว่าเวลาของท่านมาถึงแล้ว ฝ่าบาท ไม่มีอะไรแน่นอนไปกว่านี้อีกแล้ว ท่านจะต้องเล่นเรือจากเกาะโดดเดี่ยวแห่งนี้เหมือนเช่นที่เอกอนผู้พิชิตเคยเล่น เพื่อกวาดล้างผู้ทุกคนตรงหน้าเหมือนเช่นที่เขาเคยทำเพียงแค่อย่ยคำนั้น และโอบกอดอำนาจของจ้าวแห่งแสง”

“จ้าวแห่งแสงจะมอบดาบใส่มือข้าสักทีเล่มล่ะ” สแตนนิสถามอีกครั้ง

“เท่าที่ท่านต้องการ” ภรรยาของเขาให้สัญญา “เริ่มจากดาบแห่งสตอร์มส์เอนด์และไฮการ์เดิน และบรรดาลอร์ดผู้เชิญธงทุกคนของพวกเขา”

“ดาวอสจะบอกเจ้าต่างไปจากนี้” สแตนนิสว่า “ดาบพวกนั้นได้สาบานต่อเรณีสแล้ว พวกเขาพี่น้องชายหนุ่มเจ้าเสน่ห์ของข้า เหมือนกับที่พวกเขาเคยรักโรเบิร์ต...และเหมือนกับที่พวกเขาไม่เคยรักข้า”

“ใช่” นางตอบ “แต่ถ้าเรณีสตาย...”

สแตนนิสมองท่านหญิงของตนด้วยดวงตาหริ่ลึก จนกระทั่งเคลสเซ็นไม่อาจยั้งวาจาได้อีก “มันเป็นเรื่องที่ไม่สมควรคิดนะ ฝ่าบาท ไม่ว่าเรณีส

จะทำเรื่องโง่เขลาอะไรก็ตาม...”

“เรื่องโง่เขลาวิธี ข้าเรียกมันว่าการกบฏต่างหาก” สแตนนิสหันกลับมาหากรยา “น้องชายข้าหนุ่มแน่นและแข็งแรง แล้วเขาก็มีทัพมที่มากอยู่รอบตัว แล้วยังอัศวินสายรุ้งพวกนั้นของเขาอีก”

“เมลิซานดรีได้ฟังมองในเปลวเพลิง และเห็นเขาตาย”

เครสเซ็นตะลึงงันด้วยความหวาดกลัว “การฆ่าพี่น้อง...นายข้า นี่เป็นเรื่องชั่วร้าย ไม่สมควรคิด...ได้โปรด ฟังข้าเถิด”

เลดีเซลิสมองเขาอย่างไตร่ตรอง “แล้วเจ้าจะบอกเขาว่าอย่างไรหรือ เมสเตอร์ เขาจะได้ราชอาณาจักรครั้งหนึ่งมาได้อย่างไรถ้าไปคุกเขาต่อพวกสตาร์คและชายลูกสาวของเราให้ไลซา แอร์ริน”

“ข้าได้ยินคำแนะนำของเจ้าแล้ว เครสเซ็น” ลอร์ดสแตนนิสพูด “ตอนนี้ข้าจะฟังของนางบ้าง เจ้าไปได้แล้ว”

เมสเตอร์เครสเซ็นขอเข้าที่แข็งขัน เขารู้สึกได้ถึงสายตาของเลดีเซลิสมบนแผ่นหลังของตนขณะที่เขาเดินลากเท้าช้า ๆ ข้ามห้องไป กว่าจะลงไปถึงบันไดชั้นล่างสุด เขาก็ทำได้เพียงยืนตัวตรงที่ชื่อ “ช่วยข้าที” เขาพูดกับโพลอส

เมื่อปลอดภัยอยู่ในห้องของตนเองตามเดิมแล้ว เครสเซ็นก็ไล่ชายผู้อ่อนวัยกว่าไป และเดินกะเผลกไปยังระเบียงห้องอีกครั้ง เพื่อยืนระหว่างเหล่าการ์กอยล์ของเธอและจ้องออกไปยังทะเล เรือรบลำหนึ่งของซัลลาดอร์ซาน กำลังล่องผ่านปราสาท ลำเรือเป็นสายทางสี่สอดแหวกผ่านผืนน้ำสีเขียวอมเทาขณะที่กระเชียงยกขึ้นและลง เขามองดูกระทั่งเรือลับหายไปหลังหัวแหลม ถ้าความกลัวของข้าหายวับไปง่าย ๆ อย่างนั้นได้ก็ดีสิ เขาอยู่มานานเกินไปสำหรับเรื่องนี้แล้วไซ้ไหม

เมื่อเมสเตอร์สวมปลอกคอของตน เขาละทิ้งความหวังเรื่องการมีลูก แต่กระนั้นเครสเซ็นรู้สึกเหมือนตนเป็นพ่ออยู่บ่อย ๆ โรเบิร์ต สแตนนิสเรนลี่...บุตรชายสามคนที่เขาเลี้ยงดูมาหลังจากทะเลครั้งคร่าชีวิตลอร์ดสเตฟอนไป เขาทำหน้าที่ได้แย่มากจนตอนนี้เขาต้องดูคนหนึ่งฆ่าอีกคน

กระนั้นหรือ เขาจะยอมให้มันเกิดขึ้นไม่ได้ จะไม่ยอมให้มันเกิดขึ้น

หญิงคนนั้นคือหัวใจของเรื่องนี้ ไม่ใช่เลดี้เซลีส หากเป็นอีกคน นางหญิงแดง พวกคนรับใช้ชานานามให้นางด้วยไม่กล้าเรียกชื่อ “ข้าจะเรียกชื่อนาง” เครสเซ็นบอกสุนัขเฝ้าประตูนรกทำด้วยศิลา “เมลิซานดร์ ชื่อของนาง” เมลิซานดร์แห่งอัศวาย แม่มดหมอผี ผู้พินชนาการเงา และนักบวชหญิงแห่งรัลลอร์ จ้าวแห่งแสง หัวใจอัคคี เทพแห่งเปลวไฟและเงา เมลิซานดร์ เจ้าของความวิปลาสที่จะต้องไม่ถูกปล่อยไปให้แพร่ระบาดไปนอกตราก้อนสโตน

ห้องพักของเขาดูมืดสลัวและหดหู่หลังจากความสว่างจ้าของยามเช้า ผ่านไป ชายชราใช้มือขูดขูดเทียนและถือไปยังห้องทำงานใต้บันไดสู่ รั้งนก ที่ซึ่งยาขี้ผึ้ง ยาหน้า และยาต่างๆ ของเขาวางอย่างเป็นระเบียบอยู่บนชั้น บนชั้นอันล่งสุดหลังแถวของขี้ผึ้งรักษาแผลในกระปุกดินเตี้ยๆ เขาพบขวดแก้วใบเล็กสี่คราม ไม่ใหญ่กว่านิ้วก้อย มันดังรัวเมื่อเขาเขย่า เครสเซ็นเป่าฝุ่นเป็นชั้นออกและถือมันกลับไปโต๊ะ เขาทรุดลงบนเก้าอี้ ดึงจุกออกและเทสิ่งที่บรรจุอยู่ในขวดออกมา แก้วพลิกสิบสองเม็ด ไม่ใหญ่ไปกว่าเมล็ดพืช ร่วงกราวลงบนแผ่นหนังจารึกที่เขาอ่านก่อนหน้านี้ เป็นประกายเหมือนอัญมณีในแสงเทียน เป็นสีม่วงจัดจนเมสเตอร์คิดว่าเขาไม่เคยเห็นสีนั้นจริงๆ มาก่อน

สายโซ่รอบลำคอของเขาให้ความรู้สึกหนักมาก เขาแตะแก้วผลึกเม็ดหนึ่งอย่างแผ่วเบาด้วยปลายนิ้วก้อย *ช่างเป็นสิ่งเล็กๆ ที่กุมอำนาจของชีวิตและความตาย* มันทำขึ้นจากพีชชนิดหนึ่งที่ขึ้นเฉพาะบนหมู่เกาะของทะเลหยก ห่างไกลออกไปครึ่งโลก ใบของมันต้องบ่มไว้เป็นเวลานานและแช่ในน้ำมะนาวกับน้ำผสมน้ำตาลและเครื่องเทศหายากบางชนิดจากหมู่เกาะฤดูร้อน หลังจากนั้นทิ้งไปได้ แต่ด้วยจะต้องทำให้ขึ้นด้วยขี้เถ้าและปล่อยให้ตกผลึก กระบวนการนั้นทั้งช้าและยาก สิ่งที่จะต้องใช้ราคาแพงลิบและยากจะได้มา แต่เหล่านักเล่นแร่แปรธาตุแห่งลิสรัฐวี เช่นเดียวกับบรูซัวร์หัวหน้าแห่งบราวอส...และเหล่าเมสเตอร์ในศาสตร์เดียวกับเขาด้วย

แม้ว่ามันไม่ใช่สิ่งที่พูดถึงกันนอกกำแพงซีตาเดลก็ตาม คนทั้งโลกรู้ว่า เมสเตอร์ตีห้วงเงินของตนเมื่อเขาเรียนรู้ศาสตร์แห่งการเยียววา แต่โลกเลือกที่จะลืมเสียมากกว่าคนที่รัฐรักษาย่อมรัฐวิธีก้าวด้วย

เครสเซ็นจำชื่อที่ชาวอัสชายเรียกไบไม่นานไม่ได้แล้ว หรือชื่อที่นักวางยาพิษชาวลิสเรียกแก้วผลึกนั้นด้วย ในซีตาเดลเรียกกันง่าย ๆ ว่า ผู้รัดคอ ละลายในเหล้าองุ่น มันจะทำให้กล้ามเนื้อคอบีบแน่นยิ่งกว่ากำปั้น และปิดหลอดลม ผู้คนพูดกันว่าไบหน้าของเหยื่อเปลี่ยนเป็นสีม่วงเหมือนเม็ดแก้วผลึกเล็กๆ ที่เป็นสาเหตุแห่งความตายของเขานั้นเอง แต่คนที่ล้าลักเศษอาหารสักชิ้นก็จะมีอาการแบบนั้นเช่นกัน

และในคืนนี้ลอร์ดสแตนนิสจะจัดงานเลี้ยงบรรดาลอร์ดผู้เชิญของเขา ท่านหญิงผู้เป็นภรรยา...และนางหญิงแดง เมลิซานด์แห่งอัสชาย *ข้าต้องพัก เมสเตอร์เครสเซ็นบอกตัวเอง พอมีคิข้าต้องมีเรี่ยวแรงทั้งหมด สองมือของข้าต้องไม่ลั่น ความกล้าหาญของข้าต้องไม่ถดถอย ข้าจะทำสิ่งน่าหวาดกลัว แต่มันต้องทำ ถ้าทวยเทพมีจริง แน่หนอนว่าท่านจะอภัยให้ข้า* เขาอนไม่ค่อยหลับในระยะหลังมานี้ การได้หลับสักงีบคงทำให้เขามีแรงสำหรับงานยากลำบากที่รออยู่ เขาเดินโง่งนอย่างอ่อนล้าไปทีที่เตียง แต่เมื่อหลับตาลง เขายังคงมองเห็นแสงของดาวหาง สีแดงเหมือนเปลวเพลิง และมีชีวิตอย่างแจ่มชัดท่ามกลางความมืดแห่งความฝันของเขา *บางทีมันอาจเป็นดาวหางของข้า* เขาคิดอย่างวังงุ่นในตอนท้ายก่อนนิทรรศน์เข้าครอบงำ *ลางเลือด ทำนายการฆ่า...ใช่แล้ว...*

เขาตื่นขึ้นมาเมื่อมืดสนิทแล้ว ห้องนอนเป็นสีดำ และข้อต่อทุกชิ้นในกายปวดร้าว เครสเซ็นดันตัวเองขึ้นมา คีระปะปวดตูป เขากุมไม้เท้าลุกขึ้นยืนอย่างไม่มั่นคง *ดีมากมายแล้ว* เขาคิด *พวกนั้นไม่มาตามตัวข้า* เขาถูกตามตัวไปร่วมงานเลี้ยงเสมอ ได้นั่งใกล้กับเกลือ ใกล้กับลอร์ดสแตนนิส ไบหน้าผู้เป็นนายวนเวียนอยู่ตรงหน้า ไม่ใช่ชายหนุ่มอย่างที่เขาคือ หากคือเด็กชายที่เขาเคยเป็น ยืนหนาวอยู่ในเงามืดขณะที่ดวงอาทิตย์สาดแสงใส่พี่ชายคนโตของเขา ไม่ว่าเขาจะทำอะไร โรเบิร์ตจะได้ทำก่อน

และทำได้ดีกว่า เด็กน่าสงสาร...เครสเซ็นต้องรีบแล้ว เพื่อเห็นแก่เขา

เมสเตอร์พบเม็ตต์ฝึกตรงที่ที่เขาวางทิ้งไว้ และซ่อนมันขึ้นมาจากแผ่นหนัง เครสเซ็นไม่มีห่วงที่เป็นรูกลวงอย่างที่ผู้คนพูดกันว่าพวกนักวางยาพิษแห่งลิสโปรดปราน แต่มีกระเป่าใหญ่น้อยมากมายเย็บติดกับด้านในแขนเสื้อหลวมๆของเสื้อคลุมที่เขาสวม เขาแอบใส่เม็ดผู้รัดคอไว้ในกระเป่าหนึ่งในนั้น หัวยังประตูห้องออกและร้องเรียก “โพลอส เจ้าอยู่ไหน” เมื่อไม่ได้ยินเสียงตอบ เขาก็เรียกอีกครั้งด้วยเสียงดั่งขึ้น “โพลอส ข้าต้องการความช่วยเหลือ” ยังไม่มีคำตอบอยู่ดี นั่นเป็นเรื่องแปลก เมสเตอร์หนุ่มมีห้องพักเล็กๆอยู่ห่างไปแค่กึ่งหัวเลี้ยวตรงบันได ในระยะที่ได้ยิน

ในที่สุดเครสเซ็นก็ต้องตะโกนเรียกคนรับใช้ “เร็วเข้า” เขาบอกพวกนั้น “ข้าหลับนานเกินไป ป่านนี้พวกเขาคงกินเลี้ยงกัน...ดื่มเหล้ากันแล้ว... น่าจะมีคนมาปลุกข้า” เกิดอะไรขึ้นกับเมสเตอร์โพลอส เขาไม่เข้าใจจริงๆ

เขาต้องข้ามทางเดินยาวมีหลังคาอิกรอบ สายลมยามราตรีกระซิบผ่านหน้าต่างบานใหญ่เข้ามา เจือกลิ่นทะเลแหลมฉุน คบไฟไหววูบวาบเลียบนแนวกำแพงของดราโก้สโตน และในค้ายเลยออกไป เขามองเห็นกองไฟหุงต้มเป็นร้อยๆกองกำลังลุกไหม้ ราวกับห้องหุ่่งแห่งดวงดาวที่ร่วงลงสู่พื้น สูงขึ้นไป ดาวหางลูกเรืองเป็นสีแดงอย่างประสงค์ร้าย *ข้าแก่และฉลาดเกินกว่าจะกลัวเรื่องพวกนี้แล้ว* เมสเตอร์บอกตัวเอง

ประตูสู่ห้องโถงใหญ่ตั้งอยู่ตรงปากของมังกรศิลา เขาบอกพวกคนรับใช้ให้ปล่อยเขาไว้ด้านนอก เข้าไปคนเดียวจะดีกว่า เขาจะต้องไม่ดูอ่อนแอ เครสเซ็นทิ้งน้ำหนักตัวบนไม้เท้าเต็มทีขณะที่เดินขึ้นบันไดสองสามขั้นสุดท้าย และเดินกระเด้งกระเด้งไปข้างใต้พื้นอันเป็นปากทางเข้า ยามสองคนเปิดประตูสีแดงบานหนักเบื้องหน้าเขา ปลดปล่อยเสียงดั่งลั่นและแสงสว่างออกมาในทันใด เครสเซ็นก้าวลงสู่ซากรูไกรของมังกร

เหนือเสียงกระทบกันของมีดกับจานและเสียงพึมพำเบาๆของการกินอาหารร่วมกัน เขาได้ยินหน้าปร้องเพลง “...เริงระบำ นายข้า เริงระบำ เกิดนายข้า” คลอเสียงกระพรวนกริ่งกริ่ง บทเพลงอันน่ากลัวเพลงเดียวกับ

ที่เขาร้องเมื่อเขานี้ “หมูเงามาพ่านัก นายข้า พ่านักเถิดนายข้า พ่านักเถิด นายข้า” โตะด้านหลังแอ๊ดไปด้วยเหล่าอัศวิน พลธนู และหัวหน้านักดาบ รับจ้าง กำลังฝึกขมมึงก้อนสีดำจุ่มในสตูปลาของตน ที่นี่ไม่มีเสียงหัวเราะดังๆ ไม่มีเสียงตะโกนอะอะแบบที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศในงานเลี้ยงของคนอื่นๆ ลอร์ดสแตนนิสไม่อนุญาตให้แสดงพฤติกรรมเช่นนั้น

เครสเซ็นหาทางเดินไปยังแท่นยกพื้นที่ซึ่งบรรดาลอร์ดนั่งอยู่กับ พระราชา เขาต้องก้าวอ้อมหน้าปู เจ้าตัวตลกกำลังเต้นระบำ กระพรวน ส่งเสียงดังรัว ไม่เห็นและไม่ได้ยินเขาเข้าใกล้ ขณะที่กระโดดสลับขาไปมา หน้าปุกก็โผล่เข้าใส่เครสเซ็น กระแทกไม้เท้าของเขาหลุดจากมือ ทั้งสองล้มลงไปด้วยกันท่ามกลางต้นกัญชูปื้น แขนงาเกี่ยวพันกันยุ่ง ในขณะที่เสียงหัวเราะกราวใหญ่ดังขึ้นรอบตัวโดยพลัน แน่นอนว่ามันเป็นภาพชวนหัว

หน้าปูนอนแผ่ทับตัวเขาครึ่งหนึ่ง ใบหน้าลายพร้อยของตัวตลก กดแนบใบหน้าเขา หมวกเกราะตีบุกติดเขากว้างกับกระพรวนหลุดหาย “ได้ทะเล ท่านร่วงขึ้นไป” เขาประกาศ “ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ” ตัวตลก หัวเราะคิกคักขณะกลิ้งตัวลง กระโดดลุกขึ้นยืน และเต้นระบำเล็กน้อย

เมสเตอร์พยายามแก้ไขสถานการณ์อย่างดีที่สุด โดยยิ้มเนือๆ และพยายามลุกขึ้นยืน แต่สะโพกของเขาเจ็บปวดเสียจนเขานึกกลัวขึ้นมา ชั่วขณะว่าเขาทำสะโพกหักไม่เหลือตีอีกครึ่งเสียแล้ว เขารู้สึกถึงมืออันแข็งแรงที่มาจับใต้แขนและพยุงเขาให้ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง “ขอบคุณ ท่านเซอร์” เขาพิมพ์่าขณะหันไปดูว่าอัศวินคนใดที่มาช่วยเขา...

“เมสเตอร์” เลดี้เมลิซานด์ร่ำพูด เสียงหุ้มลึกลงนางเจือด้วยเสียงดนตรีของทะเลหยก “ท่านควรระวังมากกว่านี้” นางสาวมชุดแดงตั้งแต่หัวจรดเท้าเหมือนเช่นเคย ชุดผ้าไหมพลิ้วไหวหลวมยาวที่สอดสว่างดังอัคคี มีแขนเสื้อเป็นแจก และรอยผ้าลีบบนตัวเสื้อที่เผยให้เห็นเนื้อผ้าสีแดงดังเลือดซึ่งเข้มกว่าข้างใต้ รอบลำคอของนางมีสร้อยทองคำแดงที่รัดแน่น ยิ่งกว่าสายไซ่ของเมสเตอร์ ประดับทับทิมเม็ดใหญ่เม็ดเดียว เรือนผมของนางไม่ใช่สีส้มหรือสีแดงเข้มเช่นคนผมแดงทั่วไป หากเป็นสีทองแดงเข้ม

เป็นนางวาวซึ่งเปล่งประกายในแสงคบไฟ แม้แต่ดวงตาของนางก็เป็นสีแดง... แต่ผิวพรรณของนางขาวเนียน ไร้ตำหนิ ลี้อ่อนชืดดั่งครีม นางมีเรือนกายเพรียวบาง งามสง่า สูงกว่าอัศวินส่วนใหญ่ หน้าอกอิมเต็ม เอวคอด และโบหน้าเป็นรูปหัวใจ ดวงตาของเหล่าบุรุษที่พานพบนางเข้าจะไม่มองเมินไปโดยเร็ว ไม่แม้กระทั่งดวงตาของเมสเตอร์ หลายคนเรียกกานางสวย นางไม่ได้สวย นางเป็นสีแดง และน่ากลัว และเป็นสีแดง

“ข้า...ขอขอบคุณ ท่านหญิง”

“ชายในวัยท่านพึงระวังสถานที่ที่จะย่างก้าวไป” เมลิซานดร์พูดอย่างมีมารยาท “คืนนี้มีดมนและเต็มไปด้วยสิ่งน่าสะพรึงกลัว”

เขารู้จักประโยคนั้น เป็นบทสวดภาวนาในศาสนาของนาง มันไม่สำคัญอะไร ข้าเองก็มีศาสนาของข้าเอง “เด็กๆเท่านั้นแหละที่กลัวความมืด” เขาบอกนาง ทว่าแม้ในขณะที่เขาเปล่งถ้อยคำเหล่านั้น เขาได้ยिनหน้าปู้ ขับขานบทเพลงของเขาอีกครั้ง “หมู่เงามาเรียงระบำ นายข้า เรียงระบำเกิด นายข้า เรียงระบำเกิดนายข้า”

“นี่สิปริศนา” เมลิซานดร์พูด “ตัวตลกที่ฉลาดและนักปราชญ์ที่โง่งง” นางก้มลงหยิบหมวกเกราะของหน้าปู้ขึ้นจากที่ที่มันร่วงหล่นและวางลงบนศีรษะของเครสเซ็น กระพรวนส่งเสียงเบาๆ ขณะที่ถึงดีบุกเลื่อนลงมาปิดหูของเขา “มงกุฎที่เข้ากับสายโซ่ของท่าน ลอร์ดเมสเตอร์” นางประกาศ ผู้คนรอบตัวทั้งสองพากันหัวเราะ

เครสเซ็นแม้ริมฝีปากและพยายามข่มความเดือดดาล นางคิดว่าเขาอ่อนแอไร้ทางสู้ แต่นางจะรู้ได้อย่างไรก่อนสิ้นราตรีนี้ เขาอาจแก่ชรา แต่เขายังคงเป็นเมสเตอร์แห่งซิดาเดล “ข้าไม่ต้องการมงกุฎนอกจากความจริง” เขาบอกนางพร้อมกับถอดหมวกเกราะของตัวตลกออกจากศีรษะ

“มีความจริงหลายสิ่งในโลกนี้ที่ไม่มีใครสอนกันในโอลด์ทาวน์” เมลิซานดร์หมุนตัวไปจากเขาพร้อมชุดผ้าไหมสีแดงที่ไหวพลิ้วเป็นวงและเดินกลับไปทีโต๊ะสูง ที่ซึ่งพระราชาสแตนนิสกับราชินีของเขาประทับอยู่ เครสเซ็นยืนถึงดีบุกติดเขากวางคืนให้หน้าปู้และตามนางไป

เมสเตอร์ไฟลอสนั่งอยู่ที่ประจำของเขา

ชายชราทำได้เพียงหยุดและจ้องมอง “เมสเตอร์ไฟลอส” เขาพูดขึ้นในที่สุด “เจ้า...เจ้าไม่ได้ปลุกข้า”

“ฝ่าบาทมีบัญชาให้ข้าปล่อยให้ท่านพัก” อย่างน้อยไฟลอสก็มีความละเอียดพอจะหน้าแดง “พระองค์บอกข้าว่าท่านไม่เป็นที่ต้องการตัวที่นี่”

เครสเซ็นกวาดตามองบรรดาอัศวิน นายกอง และลอร์ดที่นั่งกันเงียบ ลอร์ดเซลดิการ์ผู้แก่ชราและหน้าตาบูดบึ้ง สวมเสื้อคลุมไร้แขนลายปูสีแดงที่เด่นสะดุดตาด้วยโกเมน ลอร์ดเวลาเรียนรูปร่างมเล็กสวมชุดผ้าไหมสีเขียวน้ำทะเล ม้าน้ำทองคำขาวที่ลำคอของเขาเข้ากันกับผมยาวสีอ่อน ลอร์ดบาร์ เอ็มมอน เด็กหนุ่มร่างท้วมวัยสิบสี่ห่อหุ้มกายในชุดกำมะหยี่สีม่วงขลิบขนแมวสีขาวยาว เซอร์เอ็กเซล ฟลอเรนซ์ ยังคงดูเรียบง่ายแม้จะสวมชุดสีน้ำตาลอมแดงกับขนสุนัขจิ้งจอก ลอร์ดซันกาลาสผู้เคร่งศาสนา สวมมุกดาหารที่ลำคอกับข้อมือและนิ้ว ส่วนนายกองชาวลิส ซัลลาดอร์ชาน เป็นดวงอาทิตย์แผ่รัศมีในชุดผ้าแพรสีแดงสด ทองคำ และอัญมณี มีเพียงเซอร์ดาวอสที่แต่งตัวธรรมดา สวมเสื้อแขนกุดสีน้ำตาลกับเสื้อคลุมไร้แขนผ้าขนสัตว์สีเขียว และมีเพียงเซอร์ดาวอสเท่านั้นที่มองสบตาเขาด้วยแววสงสารในดวงตา

“เจ้าป่วยและเลอะเลือนเกินกว่าจะเป็นประโยชน์กับข้าแล้ว ตาเฒ่า” ลุ่มเสียงนั้นเหมือนเสียงลอร์ดสแตนนิสยิ่งนัก แต่ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้ ไม่อาจเป็นเช่นนั้นได้หรอก “ไฟลอสจะให้คำปรึกษาข้านับจากนี้เป็นต้นไป เขารับหน้าที่เกี่ยวกับบกเรเวนแล้วด้วย ในเมื่อเจ้าป็นขึ้นไปบนหลังของมัน ไม่ไหวอีกต่อไป ข้าจะไม่ให้เจ้าฆ่าตัวเองตายเพราะรับใช้ข้าหรอก”

เมสเตอร์เครสเซ็นกะพริบตา สแตนนิส นายข้า เด็กชายผู้บูดบึ้ง เสร้าสร้อยของข้า ลูกชายที่ข้าไม่เคยมี ท่านต้องไม่ทำสิ่งนี้ ท่านไม่รู้หรอกหรือว่าข้าห่วงใยท่านเพียงใด มีชีวิตอยู่เพื่อท่าน รักท่านทั้งที่มีเรื่องทั้งหมดนี้ ใช่ รักท่าน รักมากกว่าโรเบิร์ตหรือเรนลีเสียอีก เพราะท่านเป็นผู้ที่ไม่มีใครรัก ผู้ที่ต้องการข้ามากที่สุด แต่เขาพูดเพียงว่า “ตามที่ท่านบัญชา

นายข้า แต่...แต่ข้าหิว ข้าไม่อาจนั่งที่โต๊ะของท่านหรือ” ข้างๆท่าน ที่
ของข้าคืออยู่ข้างท่าน...

เซอร์ดาวอสลุกจากม้านั่งของตน “ข้าจะรู้สึกเป็นเกียรติถ้าเมสเตอร์
จะมานั่งข้างๆข้าตรงนี้ ฝ่าบาท”

“ตามใจเจ้า” ลอร์ดสแตนนิสหันไปพูดอะไรบางอย่างกับเมลิซานดร์
ซึ่งนั่งทางขวามือของเขา ในตำแหน่งอันทรงเกียรติสูง เลดี้เซลิสอยู่ทาง
ซ้ายมือของเขา ส่งยิ้มสดใสและเปราะบางเหมือนอัญมณีของนาง

ไกลเกินไป เครสเซ็นคิดอย่างหดหู่มองไปยังตำแหน่งที่เซอร์
ดาวอสนั่งอยู่ ลอร์ดผู้เชิญธงจำนวนครึ่งหนึ่งแทรกอยู่ระหว่างพ่อค้า
ของเถื่อนกับโต๊ะสูง ข้าต้องอยู่ไกลห่างมากกว่านั้นถ้าข้าจะเอาผู้รูดอ
ใส่ในจอกของนาง แต่ด้วยวิธีไหนล่ะ

หน้าปูกำลังกระโดดโลดเต้นไปรอบๆ ขณะที่เมสเตอร์ค่อยๆเดิน
อ้อมโต๊ะไปหาดาวอส ซีเวิร์ธ “ที่นี่ เรากินปลา” เจ้าตัวตลกประกาศอย่าง
มีความสุข พร้อมกับแกว่งปลาเคี้ยวไปมาราวกับเป็นคทา “ได้ทะเล ปลา
กินเรา ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

เซอร์ดาวอสขยับไปข้างๆเพื่อเว้นที่ว่างบนม้ายาว “คืนนี้เราทุกคน
น่าจะใส่ชุดลายพริ้วกันนะ” เขาพูดเสียงสลดขณะที่เครสเซ็นนั่งลง
“เพราะเรากำลังทำเรื่องของตัวตลกกันอยู่ นางหญิงแดงได้เห็นชัยชนะใน
เปลวอัคคีของนาง สแตนนิสจึงตั้งใจจะทวงสิทธิ์ของเขา ไม่ว่าจะมีกำลังพล
เท่าไรก็ตาม ข้าเกรงว่าก่อนนางจะจบเรื่อง เราทุกคนน่าจะเห็นสิ่งที่หน้าปูก
เห็น กันทะเลย์ง์ล่ะ”

เครสเซ็นเลื่อนสองมือเข้าไปในแขนเสื้อราวกับเพื่อความอบอุ่น นิ้วมือ
พบเม็ดผลึกที่หนุนแข็งในผ้าขนสัตว์ “ลอร์ดสแตนนิส”

สแตนนิสหันมาจากนางหญิงแดง แต่เลดี้เซลิสเป็นผู้ตอบ “พระราช
สแตนนิส เจ้าลืมหันไปนะ เมสเตอร์”

“เขาแก่แล้ว สติไม่อยู่กับเนื้อกับตัว” พระราชาบอกนางเสียงกร้าว
“มีอะไรหรือ เครสเซ็น วามา”

“ในเมื่อท่านตั้งใจจะเล่นเรือ จึงเป็นเรื่องสำคัญยิ่งที่ท่านจะมีจุดประสงค์เดียวกับลอร์ดสตาร์คและท่านหญิงแอร์ริน...”

“ข้าไม่มีจุดประสงค์ร่วมกับใครทั้งนั้น” สแตนนิส บาราเทียน พูต

“เช่นเดียวกับที่แสงสว่างไม่มีจุดประสงค์ร่วมกับความมืดนั่นแหละ” เลดีเซลีสจับมือของเขา

สแตนนิสพยักหน้า “พวกสตาร์คพยายามจะขโมยราชาอาณาจักรครั้งหนึ่งของข้า ในเวลาเดียวกับที่พวกแลนนิสเตอร์กำลังขโมยบัลลังก์ของข้า และน้องชายที่รักของข้าเองก็แย่งชิงดาบ กองทัพ และที่มั่นที่เป็นของข้าโดยชอบธรรม พวกเขาล้วนเป็นผู้ชิงบัลลังก์ทั้งนั้น และทุกคนล้วนเป็นศัตรูของข้า”

ข้าเสียเขาไปแล้ว เครสเซ็นคิดด้วยความสิ้นหวัง ถ้าเพียงแต่เขาจะเข้าใกล้ตัวเมลิซานดร้าได้โดยไม่มีใครเห็นด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง...เขาต้องการเพียงแค่อำนาจถึงจอกของนางชั่วอึดใจเดียว “ท่านเป็นทายาทที่ชอบธรรมของโรเบิร์ตพี่ชายท่าน เป็นลอร์ดที่แท้จริงแห่งเจ็ดราชาอาณาจักร และพระราชแห่งชาวแอนดัล รอยนาร์ และปลูมบุรุษ” เขาพูดอย่างสิ้นหวัง “แต่ถึงอย่างนั้นท่านไม่อาจหวังว่าจะได้ชัยชนะโดยปราศจากพันธมิตรได้”

“เขามีพันธมิตร” เลดีเซลีสพูต “วัลลอร์จ้าวแห่งแสง หัวใจอัคคีเทพแห่งเปลวไฟและเงา”

“อย่างดีที่สุดทวยเทพก็เป็นได้แค่พันธมิตรที่ไม่แน่นอน” ชายชรา ยืนกราน “และเทพ นั้น ก็ไม่มีพลังอำนาจที่นี่”

“ท่านคิดว่าไม่หรือ” ทับทิมที่ลำคอของเมลิซานดร้าต้องแสงสว่างขณะที่นางหันศีรษะมา และชั่วขณะหนึ่งมันดูเหมือนเปล่งแสงเจิดจ้าเหมือนดาวหาง “ถ้าท่านจะพูดจาโง่เขลาเยี่ยงนี้นะ เมสเตอร์ ท่านน่าจะสวมมงกุฎของท่านอีกที”

“ใช่” เลดีเซลีสเห็นด้วย “หมวกเกราะของหน่าปูโง่ละ มันเหมาะกับท่านดีเชียวละ ตาเดมา ใส่มันอีกทีลี ข้าขอสิ่งเจ้า”

“ใต้ทะเล ไม่มีใครใส่หมวก” หน้าปูพูต “ข้ารู้ ข้ารู้ โอ๊ะ โอ๊ะ โอ”

ดวงตาของลอร์ดสแตนนิสอยู่ใเงามืดภายใต้คิ้วหนา ปากของเขา
เม้มแน่นขณะที่ขากรรไกรขยับอย่างไร้สัมเสียด ยามโกรธเขามักขบฟัน
เสมอ “เจ้าตัวตลก” เขาพูดเสียงกร้าวในที่สุด “ท่านหญิงภรรยาของข้า
บัญชา เอาหมวกเกราะของเจ้าให้เครสเซ็น”

ไม่ เมสเตอร์ชราคิด นี่ไม่ใช่ท่าน ไม่ใช่วีรลีย์ของท่าน ท่านมีใจ
เป็นธรรมชาติเสมอ แข็งกร้าวเสมอ แต่ไม่เคยโหดร้าย ไม่เคย ท่านไม่เข้าใจ
การล้อเลียน เช่นเดียวกับที่ไม่เข้าใจเสียงหัวเราะ

หน้าปูเต็นเข้ามาใกล้ขึ้น กระพรวนของเขาส่งเสียงดังเคล้ง-คล้าง
กิ้ง-กิ้ง กร็อง-แกร็ง-กร็อง-แกร็ง เมสเตอร์นั่งเงยบระหนางที่ตัวตลก
วางถาดติดเขากวางลงบนหน้าผากของเขา เครสเซ็นก้มศีรษะภายใต้น้ำหนัก
ของมัน กระพรวนกระทบกัน “บางทีเขาน่าจะให้คำปรึกษาเป็นเพลง
นับจากนี้เป็นต้นไป” เลดีเซลีสพูด

“มากไปแล้ว แม่หญิง” ลอร์ดสแตนนิสพูด “เขาเป็นคนแก่ แล้ว
เขาก็รับใช้ข้ามาเป็นอย่างดี”

และข้าจะรับใช้ท่านไปจนวาระสุดท้าย นายที่รักของข้า ลูกชาย
ผู้โดดเดียน่าสงสารของข้า เครสเซ็นคิด เพราะทันใดนั้นเองเขาก็มองเห็น
หนทาง จอกของดาวอสอยู่ตรงหน้าเขา ยังมีเหล้าอุ่นแดงรสเปรี้ยวอยู่
ครึ่งจอก เขาเจอเม็ดผลึกแข็งๆ ในแขนเสื้อ คีบมันไว้แน่นระหว่างนิ้ว
หัวแม่มือกับนิ้วชี้ขณะเอื้อมมือออกไปที่จอกใบนั้น เคลื่อนไหวอย่าง
นุ่มนวล คล่องแคล่ว ข้าต้องไม่เผลอระงุ่มง่ามเอาตอนนี้ เขากาวนา และ
ทวยเทพก็เมตตา ในชั่วพริบตา นิ้วมือของเขาก็ว่างเปล่า มือเขาไม่เคยนิ่ง
เช่นนี้มาหลายปีแล้ว และไม่เคยคล่องได้สักครั้งหนึ่งด้วย ดาวอสเห็น
แต่ไม่มีใครอื่นอีก เขาแน่ใจ เขาลุกขึ้นยืนพร้อมกับจอกในมือ “บางทีข้า
อาจเป็นตัวตลกโง่เง่า ท่านหญิงเมลิซานดร์ ท่านจะดื่มเหล้าอุ่นรุ่มร่วมจอก
กับข้าไหม จอกหนึ่งเพื่อเป็นเกียรติแก่เทพของท่าน จ้าวแห่งแสงของท่าน
จอกหนึ่งเพื่อฉลองอำนาจของเทพนั้น”

นางหญิงแดงพินิจมองเขา “หากท่านต้องการ”

เขารู้สึกได้ว่าทุกคนกำลังจับตามอง ดาวอสคิดว่าตัวเขาขณะที่เขาลูกจากมายาว โดยจับแขนเสื้อด้วยนิ้วที่ลอร์ดสแตนนิสตัดลิ้น “ท่านกำลังจะทำอะไรนะ” เขาระหิบ

“สิ่งที่ต้องทำ” เมสเตอร์เครสเซ็นตอบ “เพื่อเห็นแก่อาณาจักร และวิญญาณของนายข้า” เขาสลัดมือของดาวอสออก เหล้าองุ่นหยดหนึ่งกระฉอกลงบนกบฏพื้น

นางมาพบเขาใต้โต๊ะสูงโดยมีดวงตาทุกคู่จับอยู่ที่ทั้งสอง แต่เครสเซ็นมองเห็นแต่นางเท่านั้น ผ้าไหมสีแดง ดวงตาสีแดง ทับทิมสีแดงที่ลำคอของนาง ริมฝีปากสีแดงตวัดโค้งเป็นรอยยิ้มบางๆ ขณะที่นางวางมือหนึ่งลงบนมือเขา รอบจอกไวน์นั้น ผิวของนางให้ความรู้สึกร้อนผ่าว “ทำเหล้าองุ่นหกเสียตอนนี้ก็ยังไม่สายเกินไปนะ เมสเตอร์”

“ไม่” เขาระหิบเสียงแหบ “ไม่”

“ตามใจท่าน” เมลิซานด์ร่าแห่งอัสซายรับจอกจากมือของเขาและดื่มอีกใหญ่ปาน มีเหล้าองุ่นเหลือเพียงครึ่งอีกเมื่อนางยื่นมันกลับมาให้เขา “ที่นี้ก็เป็นของท่าน”

มือของเขาลั่น แต่เขายังคับตัวเองให้เข้มแข็ง เมสเตอร์แห่งซีตาเดลต้องไม่กลัว เหล้าองุ่นมีรสเปรี้ยวยามสัมผัสลิ้น เขาปล่อยจอกเปล่าร่วงจากนิ้วจนแตกกระจายบนพื้น “ท่านมีอำนาจที่นี่ โดยแท้ นายข้า” ผู้หญิงคนนั้นพูด “และเปลวไฟจะชำระล้าง” ทับทิมที่ลำคอของนางส่งประกายสีแดง

เครสเซ็นพยายามจะตอบ แต่คำพูดติดอยู่ในลำคอ เสียงไอของเขากลายเป็นเสียงหวีดหวิวน่ากลัวขณะที่เขายืดคอเพื่อสูดอากาศ นิ้วมือเหล็กรวบแน่นรอบคอเขา ขณะที่ทรุดลงคุกเข่า เขายังคงส่ายศีรษะอยู่ ปฏิเสธนาง ปฏิเสธอำนาจของนาง ปฏิเสธเวทมนตร์ของนาง ปฏิเสธเทพของนาง และกระพรวนที่หลุดจากเขากว้างก็ขับขานว่า เจ้าโง่ เจ้าโง่ เจ้าโง่ ขณะที่นางหญิงแดงมองลงมาที่เขาด้วยความเวทนา เปลวเทียนต้นเรืออยู่ในดวงตาสีแดงฉานของนาง

อาร์ยา

ทีวินเทอร์เฟลเคยมีคนเรียกเธอว่า “อาร์ยาหน้าม้า” และเธอคิดว่าไม่มีสิ่งใดจะเลวร้ายไปกว่านั้นอีกแล้ว แต่นั่นคือก่อนหน้าที่เด็กชายกำพร้าชื่อลอมมีมือเขียวจะตั้งสมญาให้เธอว่า “เจ้าหัวปูด”

ศึกระของเธอให้ความรู้สึก ว่าปูดเป็นก้อนเมื่อยามสัมผัส ตอนยอรินลากเธอเข้าไปในตรอกนั้น อาร์ยานึกว่าเขาตั้งใจจะฆ่าเธอ แต่ตาแก่ซีโมโหเพียงแต่จับเธอไว้มัน และกล้อนแพมยุ่งเป็นสังกะตังของเธอด้วยกริชของเขา เธอจำภาพที่สายลมเอื่อยพัดผมสีน้ำตาลสกปรกหลายกำมือปลิวระไปตามแผ่นหินปูพื้นได้ พัดไปยังวิหารที่ซึ่งบิดาของเธอจบชีวิตลง “ข้ากำลังจะพาพวกผู้ชายกับเด็กผู้ชายไปจากเมือง” ยอรินพูดเสียงกร้าว ขณะที่เหล็กกล้าคมครูดไปบนศึกระของเธอ “ที่นี่เจ้าอยู่หนึ่งๆไว้ เจ้าหนู” กว่าเขาจะทำเสร็จ หนึ่งศึกระของเธอก็ไม่มีอะไรนอกจากตอผมเป็นกระจุกๆ

หลังจากนั้นเขาบอกเธอว่าจากตรงนั้นถึงวินเทอร์เฟลเธอจะเป็นเด็กชายกำพร้าชื่ออาร์ริ “ประตูเมืองน่าจะไม่น่ากลัวหรอก แต่บนถนนนะคนละเรื่องกันเลย เจ้าต้องเดินทางไกลร่วมกับเพื่อนร่วมทางแยะๆ เทียวนี่ข้าได้มาสามสิบ ทั้งผู้ชายและเด็กผู้ชายที่ล้วนมุ่งหน้าไปยังผากาแพง แล้วก็อย่าได้คิดว่าพวกนั้นจะเหมือนพี่ชายนอกสมรสคนนั้นของเจ้าล่ะ” เขาเขย่าตัวเธอ “ลอร์ดเอ็ดดาร์ดให้ข้าเลือกคนจากคุกกี้ได้ดิน และข้าไม่เจอท่านลอร์ดน้อยๆในนั้นเลย เจ้าพวกนี้นะ ครั้งหนึ่งจะเอาตัวเจ้าไปส่งให้

ราชินีไวพอๆ กับถุยน้ำลายเพื่อแลกกับการอภัยโทษและอาจจะเงินอีกนิดๆ หน่อยๆ อีกครั้งก็จะทำอย่างเดียวกัน เพียงแต่พวกมันจะชินใจเจ้าก่อน เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าได้ไปยุ่งกับใครเชียว แล้วก็ไปปลดทุกซีในป่าเท่านั้น คนเดียวด้วย เรื่องนั้นคงจะยากที่สุด เรื่องฉี่นะ เอาเป็นว่าอย่าตีมน้ำมากเกินจำเป็นก็แล้วกัน”

การออกจากคิงส์แลนดิ่งเป็นเรื่องง่ายดังที่เขาวา พวกทหารยามของแลนนิสเตอร์ที่ประตูเมืองบอกให้ทุกคนหยุด แต่ยอร์นเรียกชื่อยามคนหนึ่งแล้วขบวนเกวียนของพวกเขาก็ได้รับการโบกมือให้เคลื่อนผ่านไปไม่ได้ ไม่มีใครเหลือบมองมาที่อาร์ยาสักครั้ง พวกเขากำลังมองหาเด็กหญิงมีชาติตระกูล บุตรสาวหัตถ์ของพระราชินี มีไซ่เด็กชายผอมกะหร่องกับผมที่ถูกหั่นสั้น อาร์ยาไม่เหลียวหลังกลับไปมองเลยสักครั้ง เธอได้แต่หวังว่าน้ำในแม่น้ำเซียวรากขึ้นสูงและกวาดเมืองทั้งเมืองให้หายวับไป รวมทั้งย่านกันหมัด ป้อมแดง มหาวิหาร ทุกสิ่งทุกอย่าง และทุกผู้ทุกคนด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าชายจอฟฟรีย์กับมารดาของเขา แต่เธอรู้ว่ามันจะไม่เกิดขึ้น และไม่ใช่ว่าอย่างไรซานซาก็ยังอยู่ในเมืองและจะถูกน้ำซัดไปด้วย เมื่อนึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมา อาร์ยาก็ตัดสินใจว่าจะวาดหวังถึงวินเทอร์เฟลแทน

แต่ยอร์นคิดผิดเรื่องการฉี่ นั้นไม่ใช่ส่วนที่ยากที่สุดเลยสักนิดเดียว ลอมมีมือเซียวกับพายร้อนต่างหากคือส่วนที่ยากที่สุด เด็กชายพวกนี้เป็นกำพร้า ยอร์นเก็บบางส่วนมาจากข้างถนนโดยให้สัญญาว่าจะมีอาหารให้พวกเขาใส่ท้องและมีรองเท้าให้ใส่ตีน พวกที่เหลือเขาพบในสภาพถูกจองจำ “หน่วยพิทักษ์ต้องการคนเก่งๆ” เขาบอกพวกนั้นขณะเริ่มออกเดินทาง “แต่พวกแกคงพอได้อยู่”

ยอร์นเอาพวกผู้ชายที่เป็นผู้ใหญ่แล้วมาจากคุกใต้ดินด้วยเหมือนกัน พวกหัวขโมย พวกลักลอบล่าสัตว์ พวกโจรข่มขืน และอะไรเทือกนั้น พวกที่เลวสุดคือสามคนที่เขาเจอในคุกมืดซึ่งแม้กระทั่งตัวเขาเองก็ยังคงกลัวเป็นแน่ เพราะยอร์นล่ำมไซ่ตรวนพวกนั้นทั้งที่มีมือและเท้าไว้ตรงทำยาเกวียน และลั่นวาจาว่าพวกนั้นจะถูกล่ามไปตลอดทางจนถึงผากำแพง เจ้า

คนหนึ่งไม่มีจมูก มีเพียงรูบนใบหน้าตรงที่จมูกถูกเฉือนไป กับอีกคนหัวล้านตัวอ้วนจมูกีพินซีแหลมๆ และบาดแผลที่มีน้ำเหลืองไหลบนแก้ม ก็มีดวงตาที่ไม่เหมือนมนุษย์เอาเสียเลย

พวกเขานำเกวียนห้าเล่มออกจากคิงส์แลนด์ บรรทุกเสบียงเต็มพิกัดสำหรับผากำแพง มีทั้งหนังสือและผ้าเป็นม้วน เหล็กดิบเป็นแท่งๆ นกเรเวนกรงหนึ่ง หนังสือ กระดาษ น้ำหมึก ไปไม้เบรียวห่อหนึ่ง น้ำมันหลายไห ยาและเครื่องเทศเป็นทึบๆ ม่างานชุดหนึ่งลากเกวียน และยอรินได้ซื้อม้าศึกสองตัวกับลาอีกหกตัวมาให้เด็กผู้ชายด้วย อารียาอยากได้ม้าจริงๆ มากกว่า แต่ขีลาก็ยังดีกว่านั่งไปบนเกวียนละนะ

พวกผู้ชายไม่ได้สนใจเธอ แต่กับพวกเด็กผู้ชายเธอโชคไม่ดีนัก เธออ่อนกว่าเด็กกำพร้าที่อายุน้อยที่สุดสองปี ยังไม่นับที่ตัวเล็กกว่าและผอมแห้งกว่าด้วย ลอมมีกับพายร้อนถือเอาการนั่งเียบของอารียาว่าหมายถึงเธอกลัวโง่ หรือไม่ก็หูหนวก “ดูดาบเล่มนั้นของเจ้าหัวปูดสิ” ลอมมีพูดในเช้าวันหนึ่งขณะที่พวกเขาเคลื่อนขบวนช้าๆ ผ่านสวนผลไม้และทุ่งข้าวสาลี เขาเคยเป็นลูกมือช่วยงานช่างย้อมผ้าก่อนจะถูกจับได้ว่าขโมยของ โดยแขนทั้งสองข้างเป็นต่างดวงสีเขียวไปจนถึงข้อศอก เวลาหัวเราะ เขาทำเสียงฮึฮ้อเหมือนลาที่พวกเขาขี่ “เจ้าหนูโลโครออย่างเจ้าหัวปูดไปได้ดาบมาจากไหนวะ”

อารียากัดริมฝีปากด้วยหน้าตาบูดบึ้ง เธอมองเห็นด้านหลังผ้าคลุมไหล่สีดำซีดจางของยอรินอยู่หน้าขบวนเกวียน แต่ตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไม่ร้องขอให้เขาช่วย

“มันอาจเป็นอัศวินฝึกหัดตัวจ้อยก็ได้” พายร้อนขัดขึ้น แม่ของเขาเป็นคนอบขนมก่อนเสียชีวิต และเขาเข็นรถเข็นของแม่ไปตามถนนตลอดทั้งวัน พร้อมกับร้องตะโกนว่า “พายร้อนๆ! พายร้อนๆ!” “อัศวินฝึกหัดตัวจ้อยของท่านลอร์ดใหญ่โตสักคนยังงี้ล่ะ”

“มันไม่ใช่อัศวินฝึกหัดหรอกน่า ดูมันสิ ชักล้าพ่นได้ นั่นไม่ใช่ดาบจริงด้วยซ้ำ ข้าพนักคิดว่ามันก็แค่ดาบของเล่นที่ทำจากตีบุก”

อารียาเกลียดพวกนั้นที่พูดล้อดาบนี้เด็ดของเธอ “มันเป็นเหล็กที่

หลอมในปราสาทต่างหาก เจ้าโง่” เธอสวนกลับ หันตัวไปบนอานเพื่อถลิ่งตาใส่พวกนั้น “แล้วพวกเจ้าก็หุบปากเสียจะดีกว่า”

เด็กชายกำพร้าทั้งคู่ทำเสียงโห่ฮา “แกไปเอาดาบแบบนี้มาจากไหน เจ้าหน้าปูด” พายร้อนอยากรู้

“เจ้าหัวปูด” ลอมมีแก้คำพูด “มันอาจจะขโมยมาก็ได้”

“ข้าไม่ได้ขโมย!” เธอตะโกน จอน สโนว์ ให้นำบนี้ติดแกเธอ เธออาจต้องยอมให้พวกนั้นเรียกว่าเจ้าหัวปูด แต่จะไม่ยอมให้พวกมันเรียกจอนว่าหัวขโมย

“ถ้ามันขโมยมา เราก็กังจากมันได้ล่ะสิ” พายร้อนว่า “ยังงี้ก็ไม่ใช่ของของมันอยู่แล้ว ข้าอยากได้ดาบแบบนี้มาใช้”

ลอมมียุ “เอาสิ แยมันมาเลย ข้าขอทำ”

พายร้อนกระหู่กลาของตนเพื่อชี้เข้ามาใกล้ขึ้น “นี่ เจ้าหน้าปูด เอาดาบของเจ้ามาให้ข้าซะ” ผมของเขาสีเหมือนฟาง ใบหน้าอ้วนจูดันแดดเผา และลอกไปทั่ว “เจ้าใช้มันไม่เป็นหรอก”

ข้าใช้เป็นสิ อาร์ยาอยากจะพูดออกไป ข้าเคยฆ่าเด็กผู้ชายคนหนึ่งมาแล้ว เด็กผู้ชายอ้วนๆอย่างเจ้า ข้าแทงมันที่ท้อง แล้วมันก็ตาย แล้วข้าก็จะฆ่าเจ้าด้วยถ้าเจ้าไม่เลิกยุ่งกับข้า เพียงแต่เธอไม่กล้า ยอรินไม่รู้เรื่องเด็กชายในคอกม้าคนนั้น แต่เธอกลัวสิ่งที่เขาอาจจะทำหากู้เข้า อาร์ยาค่อนข้างแน่ใจว่าพวกผู้ชายคนอื่นๆบางคนก็เป็นฆาตกรเหมือนกัน ที่แน่ๆก็สามคนที่ถูกล่ามโซ่ตรวน แต่ราซินี่ไม่ได้มองหาพวกเขา เพราะฉะนั้นมันจึงไม่เหมือนกัน

“ดูมันสิ” ลอมมีมือเขียวทำเสียงเหมือนลา “ข้ากล้าพนัน มันกำลังจะร้องไห้อยู่แล้วนะนั่น เจ้าอยากร้องไห้แล้วสิ เจ้าหัวปูด”

เธอร้องไห้ตอนนอนหลับเมื่อคืนนี้แล้ว ตอนที่ฝันถึงบิดา พอรุ่งเช้าเธอตื่นขึ้นมาด้วยดวงตาที่แดงและแห้งผาก ไม่สามารถหลั่งน้ำตาได้อีกสักหยดต่อให้ชีวิตเธอแขวนอยู่กับมันก็ตามที่

“มันจะฉีราดอยู่แล้ว” พายร้อนออกความเห็น

“อย่าไปยุ่งกับมันเลย” เด็กหนุ่มผู้มีผมสีดำยุ่งเป็นกระเซิงที่ชี้ลาตามหลังพวกเธอมาพูดขึ้น ลอมมีตั้งสมญาเขาว่า กระทิง เนื่องจากเขามีหมวกกระดามีเขาที่เขาขัดตลอดเวลาแต่ไม่เคยสวม ลอมมีไม่กล้าล้อเล่นกับกระทิง เขาแก่กว่า และตัวโตเกินวัยด้วยหน้าอกกว้างและแขนที่ดูแข็งแรง

“เจ้าเอาดาบให้พายร็อนจะดีกว่านะ อาร์รี่” ลอมมีพูด “พายร็อนอยากได้มันมาก เขาเคยเตะเด็กผู้ชายคนหนึ่งถึงตายมาแล้ว เขาจะทำอย่างนั้นกับเจ้าเหมือนกัน ข้าพนันได้เลย”

“ข้าต่ออยมันลั้ม แล้วกระทิบไซ้มัน กระทิบตรงนั้นไปเรื่อยๆจนมันตาย” พายร็อนคุยโม้ “ข้ากระทิบจนมันแหลกเป็นชิ้นๆ ไซ้มันปริแตกเลือดออก แล้วไอ้จู้ของมันก็กลายเป็นสีดำปี เจ้าเอาดาบให้ข้าเสียดีกว่า”

อาร์ยาเลื่อนดาบสำหรับซ้อมของตนออกจากเข็มขัด “เจ้าเอาอันนี้ไปก็ได้” เธอบอกพายร็อน ด้วยไม่อยากจะมีส่วน

“นั่นมันแค่ท่อนไม้” เขาชี้เข้ามาใกล้ขึ้นและพยายามเอื้อมมือมาที่ด้ามนี้เดิล

อาร์ยาหวดแทงไม้ดังเพียวขณะที่ฟาดมันเต็มกำนลาของเขา เจ้าสัตว์ตัวนั้น ร้องลั่น และสับตัดคนชี้ ทั้งพายร็อนร่วงลงพื้น เธอกระโดดลงจากลาของตน และกระทุ้งเข้าที่ท้องของอีกฝ่ายขณะที่เขาพยายามจะลุกขึ้น เขากลับลงไปนั่งพร้อมกับครางในลำคอ จากนั้นเธอฟาดเขาเข้าเต็มหน้ากับจุมูกมีเสียง กร๊อบเหมือนกิ่งไม้หัก เลือดไหลเป็นทางจากรูจุมูกของเขา เมื่อพายร็อนเริ่มร้องโหยหวน อาร์ยาก็หมุนตัวไปทางลอมมีมือเขียวซึ่งนั่งอ้าปากค้างอยู่บนหลังลา “เจ้าอยากได้ดาบด้วยไหมล่ะ” เธอตะโกนลั่น แต่เขาไม่ยอมได้ เขายกมือทั้งสองข้างที่ย้อมเป็นสีเขียวขึ้นบังใบหน้า และร้องไล่เธอเสียงหลง

เจ้ากระทิงตะโกนว่า “ข้างหลังเจ้า” และอาร์ยาหมุนตัวรวบ พายร็อนกำลังคุกเข่า กำปั้นรวบหินขรุขระก้อนใหญ่ เธอปล่อยให้เขาปาและก้มศีรษะหลบจังหวะที่มันพุ่งผ่าน จากนั้นก็พุ่งเข้าใส่เขา เขายกมือข้างหนึ่งขึ้นและเธอฟาดมัน จากนั้นก็ที่แก้ม แล้วก็หัวเข่าของเขา เขายื่นมือมาจะ

จับตัวเธอ อาร์ยาเบี่ยงหลบและฟาตไม้เข้าที่ท้ายทอยของเขา พายร้อนล้มลงแล้วลุกขึ้น และชวนเซไล่ตามเธอ ใบหน้าแดงของเขาเขื่อนดินกับเลือดไปทั่ว อาร์ยาเปลี่ยนไปตั้งหน้ากร่ำกรำแห่งสายน้ำและรอ เมื่อเขาเข้ามาใกล้พอเธอกระโจนออกไป ตรงเข้าใส่หว่างขาของอีกฝ่าย อย่างหนักหน่วงจนหากดาบไม้ของเธอมีปลายแหลม มันคงทะลูดกระหว่างแก้มก้นของเขา

กว่ายอรินจะดึงตัวเธอออกจากเขาได้ พายร้อนก็นอนแผ่อยู่บนพื้นทางเกวียนรถเข้ากลายเป็นสีน้ำตาลและส่งกลิ่นเหม็น กำลังร้องไห้ขณะที่อาร์ยาฟาตเขาครั้งแล้วครั้งเล่า “พอแล้ว” ฟัน้องชุดดำคำรามพร้อมกับแงะดาบไม้ออกจากมือเธอ “เจ้าอยากจะทำเจ้าโง่หรือ” เมื่อลอมมีกับคนอื่น ๆ เริ่มโวยวายน ชายซรากก็หันไปหาพวกนั้นด้วย “หุบปากของพวกเจ้าเสีย ไม่งั้นข้าจะหุบมันให้เอง ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นอีกละก็ ข้าจะมัดพวกเจ้าทั้งหมดไว้ท้ายเกวียนแล้วลากไปถึงผาก่าแพงเลย” เขาถ่มน้ำลาย “เจ้านี่สองหนแล้วนะ อาร์ริ เจ้ามากับข้า เจ้าหนู เดี่ยวนี้”

พวกนั้นทุกคนมองมาที่เธอ แม้แต่สามคนที่ถูกล่ามโซ่และใส่ตรวนที่ท้ายเกวียน เจ้าคนอ้วนจับพื้นแหลมๆ เข้าหากันและส่งเสียงซู่ฟ่อ แต่อาร์ยาไม่ใส่ใจ

ชายซรากลากเธอออกจากถนนเข้าไปในพงไม้รก พรางสลับและบ่งจิมง่าไปตลอดทาง “ถ้าข้ามีสติตั้งอยู่บ้างละก็ ข้าคงทิ้งเจ้าไว้ในคิงส์แลนดิงไต้ยีนซักไหม เจ้าหนู” เขาพูดคำนั้นเสียงเซียวเสมอ โดยจะแฝงแววเหน็บแนมเพื่อให้เธอได้ยินแน่ๆ “แกะเชือกกางเกงของเจ้าออก แล้วดึงมันลง เร็วเข้า ตรงนี้ไม่มีใครเห็นหรอกน่า ทำสิ” อาร์ยาทำตามที่เขาบอกด้วยสีหน้าบูดบึ้ง “ตรงโน้น ติดกับตันโอ๊กนะ ไซ้ แบบนั้นแหละ” เธอโอบแขนรอบลำต้นและกดใบหน้าแนบไม้เนื้อหยาบ “ที่นี่ก็ร้องนะ ร้องให้ดังๆ เลย”

ข้าจะไม่ร้อง อาร์ยาคิดอย่างตื้ออั้น แต่เมื่อยอรินนำบท่อนไม้กับด้านหลังตันขาที่เปลือยเปล่าของเธอ เสียงร้องลั่นก็ระเบิดออกมาจากตัวเธออยู่ดี “คิดว่าเจ็บไหมล่ะ” เขาพูด “ลองนี่สิ” ท่อนไม้พุ่งหวือมา อาร์ยาร้องลั่นอีกครั้งและกอดต้นไม้แน่นเพื่อไม่ให้ร่วงหลุดลง “อีกที” เธอ

เตรียมตัวรับ กัศริมฝีปาก และนิ้วหน้าเมื่อได้ยินเสียงมันมา แรงหวดทำให้เธอสะดุ้งและร้องโหยหวน ข้าจะไม่ร้อง เธอคิด ข้าจะไม่ทำแบบนั้น ข้าเป็นสตันท์แห่งวินเทอร์เฟล ตราลัญญลักษณะของเราคือหมาป่าโลกันตร์ หมาป่าโลกันตร์ไม่ร้อง เธอรู้สึกได้ถึงเลือดเป็นสายบางๆที่ไหลลงมาตามขาซ้าย ต้นขาและแก้มกันเป็นไฟด้วยความเจ็บปวด “ที่นี่ข้าคงทำให้เจ้าสนใจได้แล้วนะ” ยอรินว่า “คราวหน้าที่เจ้าเอาไม้นั้นไปใช้กับพี่ชายคนไหนของเจ้าอีก เจ้าจะโดนหนักกว่าที่เจ้าทำสองเท่า ได้ยินไหม ที่นี่ก็สี่เสี้ยวผ้าชะ”

พวกนั้นไม่ใช่พี่ชายข้า อาร์ยาคิดขณะก้มลงกระชากกางเกงขึ้นมา แต่เธอรู้ว่าไม่ควรพูดเช่นนั้น สองมือคลำสะเปะสะปะที่เข็มขัดและเชือกร้อยกางเกง

ยอรินกำลังมองเธอ “เจ็บไหม”

สงบเหมือนน้ำนิ่ง เธอบอกตัวเอง แบบที่ซีริโอ ฟอเรล เคยสอน “นิดหน่อย”

เขาถ่มน้ำลาย “ไอ้เด็กพายนั่นเจ็บหนักกว่า มันไม่ใช่คนที่ฆ่าพ่อเจ้านะ นังหนู ไอ้ลอมมีชีโซมยนั้นก็ไม่ใช่เหมือนกัน ต่อยตีพวกมันก็เอาเขาคืนมาได้หรอก”

“ข้ารู้” อาร์ยาพูดจึงมำด้วยหน้าตาบูดบึ้ง

“จะบอกอะไรที่เจ้าไม่รู้ให้ฟังนะ มันไม่น่าจะเกิดเรื่องอย่างที่มันเกิดหรอก ข้าเตรียมตัวจะออกเดินทาง ชื่อเกวียนและบรรทุก้าวของเรีบร้อยแล้ว แล้วชายคนหนึ่งก็มาหาข้าพร้อมกับพาเด็กชายคนหนึ่งมาให้ กับเหรียญทองหนึ่ง และสารฉบับหนึ่ง ไม่ต้องสนใจหรอกว่ามาจากใคร ลอร์ดเอ็ดดาร์ดกำลังจะใส่ชุดดำ ชายคนนั้นบอกข้าให้รอก่อน เขาจะไปกับเจ้าด้วย เจ้าคิดว่าข้าไปอยู่ที่นั่นเพื่ออะไรเล่า เพียงแต่ว่ามีอะไรบางอย่างผิดไป”

“จอฟฟรีย์” อาร์ยาสูดหายใจ “น่าจะไม่มีใครฆ่าเขาชะ!”

“ต้องมีสักคนละ แต่จะไม่ใช่ข้า แล้วก็ไม่ใช่เจ้าด้วย” ยอรินโยนดาบไม้กลับมามีที่เธอ “มีใบไม้เปรี๊ยะวอยู่ที่เกวียน” เขาบอกขณะที่ทั้งสองกลับไปยังถนน “เจ้าเคี้ยวเสียน้อย มันช่วยบรรเทาอาการปวดแสบได้”

มันช่วยได้บ้าง แม้ว่ารสชาติจะแย่มากและทำให้น้ำลายที่เธอถ่มออกมา ดูเหมือนเลือด ถึงกระนั้นเธอก็เดินไปตลอดทั้งวันที่เหลือ และวันถัดไป และอีกวันถัดจากนั้น ด้วยปวดระบรมเกินกว่าจะนั่งบนหลังลาได้ พายุร้อนนั้นแย่งยิ่งกว่า ยอรินต้องย้ายถ้ำไม้จำนวนหนึ่งออกเพื่อให้เขาได้อนอนตรง ท้ายเกวียนบนกระสอบข้าวบาร์เลย์ และเขาร้องครางทุกครั้งที่ล้อเกวียนสะดุดก้อนหิน ลอมมีมือเขียวไม่ได้เจ็บตัวอะไรเลยด้วยซ้ำ แต่เขาอยู่ห่างจากอาร์ยาไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ “ทุกครั้งที่เงามองเขา เจ้านั้นตัวกระตุกเลยละ” กระทั่งบอกระหว่างที่เธอเดินไปข้างๆลาของเขา เธอไม่ตอบ ดูเหมือนจะปลอดภัยกว่าที่จะไม่พูดกับใครเลย

คืนนั้นเธอนอนบนผ้าห่มผืนบางของตัวเองบนพื้นดินแข็ง จ้องขึ้นไปยังดาวหางสีแดงดวงยักษ์ ดาวหางนั้นทั้งงามตาและน่ากลัวในเวลาเดียวกัน “ดาบแดง” กระทั่งเรียกอย่างนั้น เขาอ้างว่ามันดูเหมือนดาบ ใบดาบที่ยังร้อนจัดเป็นสีแดงจากเตาหลอม เมื่ออาร์ยาหันตามองถูกมุ่ม เธอก็เห็นดาบด้วยเหมือนกัน เพียงแต่มันไม่ใช่ดาบใหม่ มันคือไอซ์ ดาบใหญ่ของบิดาเธอ ทำด้วยเหล็กกล้าวัลเรียเป็นลอนเล็กๆ ทั้งเล่ม และสีแดงคือเลือดของลอร์ดเอ็ดดาร์ดบนใบดาบหลังจากเซอร์อีลิน ผู้ผดุงความยุติธรรมของพระราชชาติตัดหัวเขา ยอรินบังคับให้เธอมองไปทางอื่นตอนที่มันเกิดขึ้น แต่หลังจากนั้นเธอรู้สึกว่าคุณดาวหางดวงนี้ต้องดูเหมือนกับไอซ์

เมื่อกลับไปในที่สุด เธอฝันถึงบ้าน ถนนราชมรรคาเลี้ยวลดผ่านวินเทอร์เฟลไปสู่ม้าก่าแพง และยอรินให้สัญญาว่าเธอจะปล่อยเธอไว้ที่นั่นโดยไม่ให้ใครล่วงรู้ว่าเธอเป็นใคร เธอโหยหาอยากพบมารดาอีกครั้ง รวมทั้งรอบบี้ แบรน และริคคอน...แต่คนที่เธอนึกถึงมากที่สุดคือจอห์น สโนว์ เธอนึกอยากให้พาเธอไปถึงม้าก่าแพง *ก่อน* วินเทอร์เฟล จอห์นจะได้ยืมเธอ และเรียกเธอว่า “น้องสาวตัวน้อย” เธอจะบอกเขาว่า “ข้าคิดถึงพี่” และเขาก็จะพูดเช่นนั้นออกมาพร้อมกัน แบบที่เธอกับเขาเคยพูดอะไรพร้อมกันเสมอ เธออยากให้มันเป็นเช่นนั้น เธออยากให้มันเป็นเช่นนั้นมากกว่าสิ่งอื่นใดทั้งนั้น